Druk nr 1184

Warszawa, 28 grudnia 2016 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-170-16

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zwalczaniu dopingu w sporcie

z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sportu i Turystyki.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zwalczaniu dopingu w sporcie[1)]

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje sprawy dotyczące zwalczania dopingu w sporcie, w szczególności organizację i zakres działania Polskiej Agencji Antydopingowej.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) substancja zabroniona – substancję określoną w załączniku nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 999, z 2013 r. poz. 1243, z 2014 r. poz. 343 oraz z 2016 r. poz. 79 i 332);
2) metoda zabroniona – działanie określone w załączniku nr 1 do konwencji, o której mowa w pkt 1;
3) okres podczas zawodów – okres rozpoczynający się na 12 godzin przed zawodami, rozumianymi jako pojedynczy wyścig, gra lub konkurencja sportowa, w której zawodnik ma uczestniczyć, trwający do ich zakończenia, o ile przepisy właściwej międzynarodowej organizacji sportowej lub organizatora zawodów nie stanowią inaczej, obejmujący również okres kontroli antydopingowej związanej z zawodami.

Art. 3. 1. Za doping w sporcie uznaje się:

1) obecność substancji zabronionej, jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej zawodnika;
2) użycie lub usiłowanie użycia przez zawodnika substancji zabronionej lub metody zabronionej;
3) niewyrażenie zgody na pobranie próbki fizjologicznej, niezgłoszenie się na to pobranie bez ważnego uzasadnienia lub unikanie w inny sposób pobrania próbki fizjologicznej;

---

1) Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie.

4) nieprzedstawienie wymaganych informacji na temat miejsca pobytu zawodnika na potrzeby kontroli antydopingowej;
5) manipulowanie lub usiłowanie manipulowania jakąkolwiek częścią kontroli antydopingowej;
6) posiadanie substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej;
7) wprowadzenie do obrotu lub usiłowanie wprowadzenia do obrotu substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej;
8) podanie lub usiłowanie podania zawodnikowi w okresie podczas zawodów substancji zabronionej lub metody zabronionej albo podanie lub usiłowanie podania zawodnikowi w okresie poza zawodami substancji zabronionej w okresie poza zawodami lub metody zabronionej w okresie poza zawodami;
9) pomocnictwo, podżeganie lub każdy inny rodzaj świadomego współdziałania wiążący się z zachowaniem uznawanym za doping w sporcie lub usiłowaniem takiego zachowania lub naruszeniem warunków kary dyskwalifikacji przez inną osobę;
10) współpracę w ramach obowiązków zawodowych lub innych obowiązków związanych ze sportem z osobą pomagającą w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego, która:
    a) podlegając przepisom o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, odbywa karę dyskwalifikacji, lub
    b) nie podlegając przepisom o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, została skazana lub dowiedziono jej udziału w zachowaniu uznawanym za doping w sporcie w postępowaniu karnym, dyscyplinarnym lub dotyczącym odpowiedzialności zawodowej, lub
    c) działa jako przedstawiciel lub pośrednik osób, o których mowa w lit. a lub b.

2. Współpracę, o której mowa w ust. 1 pkt 10, uznaje się za doping w sporcie, jeżeli:

1) zawodnik lub inna osoba podejmująca tę współpracę została uprzednio powiadomiona na piśmie przez właściwą organizację antydopingową lub Światową Agencję Antydopingową o statusie osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, oraz o konsekwencjach współpracy z tą osobą;
2) zawodnik lub inna osoba podejmująca współpracę może jej uniknąć;

3) właściwa organizacja antydopingowa dołożyła wszelkich starań w poinformowaniu osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego o przysługującym jej, w terminie 15 dni od dnia poinformowania, prawie do złożenia wyjaśnień o braku okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 10 lit. a lub b.

3. Zakaz współpracy z osobą, o której mowa w ust. 1 pkt 10 lit. b, trwa przez okres 6 lat, licząc od dnia rozstrzygnięcia w postępowaniu karnym, dyscyplinarnym lub dotyczącym odpowiedzialności zawodowej, albo przez okres odbywania kary orzeczonej w tym postępowaniu, jeżeli jej wymiar przekracza 6 lat.

4. Za doping w sporcie nie uznaje się przypadków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 6 lub 8, jeżeli są one uzasadnione względami leczniczymi, a zawodnik otrzymał zgodę na używanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1.

Rozdział 2

Polska Agencja Antydopingowa

Art. 4. 1. Polska Agencja Antydopingowa, zwana dalej „Agencją”, z siedzibą w Warszawie, jest państwową osobą prawną.

2. Agencja może posługiwać się skrótem „POLADA”.

3. Nadzór nad Agencją sprawuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej nadaje, w drodze rozporządzenia, statut Agencji, w którym określa jej organizację wewnętrzną oraz tryb pracy jej organów, mając na względzie sprawne wykonywanie zadań przez Agencję.

Art. 5. 1. Do zadań Agencji należy, w szczególności:

1) określanie zasad i przebiegu kontroli antydopingowej;
2) ustanawianie reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie;
3) planowanie i przeprowadzanie kontroli antydopingowej w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi;
4) szkolenie i podnoszenie kwalifikacji kontrolerów antydopingowych Agencji, zwanych dalej „kontrolerami”;
5) przyznawanie zgody na używanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej przez zawodnika, o której mowa w art. 3 ust. 4;
6) opracowywanie, wdrażanie i wspieranie programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;

7) powiadamianie zawodników lub innych osób podejmujących współpracę z osobą pomagającą w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego o statusie tej osoby, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 10, oraz o konsekwencjach współpracy z tą osobą;
8) opiniowanie projektów założeń projektów ustaw oraz projektów aktów prawnych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
9) współpraca z zagranicznymi podmiotami właściwymi w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
10) współpraca z organami administracji publicznej, instytutami badawczymi oraz innymi podmiotami właściwymi w zakresie badań wspierających zwalczanie dopingu w sporcie.

2. Agencja wykonuje zadania w sposób niezależny i bezstronny.

Art. 6. Organami Agencji są:
1) Dyrektor Agencji;
2) Rada Agencji.

Art. 7. 1. Dyrektor Agencji kieruje Agencją.

2. Do zadań Dyrektora Agencji należy, w szczególności:
1) reprezentowanie Agencji na zewnątrz;
2) sporządzanie projektu rocznego planu finansowego Agencji;
3) występowanie do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej z wnioskami w sprawie wysokości dotacji podmiotowej z budżetu państwa przeznaczonej na dofinansowanie działalności bieżącej Agencji;
4) sporządzanie rocznego sprawozdania finansowego Agencji;
5) sporządzanie projektów rocznych i wieloletnich planów działania Agencji;
6) sporządzanie i przedstawianie ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, sprawozdania z działalności Agencji w roku poprzednim.

3. Dyrektor Agencji wykonuje wobec osób zatrudnionych w Agencji czynności wynikające ze stosunku pracy.

4. Dyrektor Agencji przekazuje ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej informacje o przeprowadzonych w Agencji kontrolach. Po zakończeniu kontroli oraz po otrzymaniu wystąpienia pokontrolnego, Dyrektor Agencji przekazuje ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia pokontrolnego, kopię tego wystąpienia oraz informację o działaniach podjętych w związku z jego realizacją.

Art. 8. 1. Dyrektor Agencji działa przy pomocy swoich zastępców, kierowników komórek organizacyjnych oraz głównego księgowego.

2. Dyrektor Agencji może upoważnić pracowników Agencji do załatwiania w jego imieniu spraw należących do jego kompetencji.

Art. 9. 1. Dyrektorem Agencji może być osoba, która:

1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
2) jest obywatelem polskim;
3) korzysta z pełni praw publicznych;
4) ma nieposzlakowaną opinię;
5) posiada co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
6) posiada wiedzę i doświadczenie zawodowe w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
7) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Dyrektora Agencji odwołuje się w przypadku:

1) złożenia rezygnacji;
2) utraty zdolności do pełnienia obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy;
3) zaprzestania spełniania jednego z wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4 lub 7;
4) działania niezgodnego z prawem lub zasadami rzetelności lub gospodarności;
5) niezatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego Agencji lub jego nieprzedstawienia w terminie;
6) ograniczenia albo utraty zdolności do czynności prawnych.

Art. 10. 1. Dyrektora Agencji powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej, po zasięgnięciu opinii Rady Agencji.

2. Kadencja Dyrektora Agencji trwa 5 lat.

3. Powołanie, o którym mowa w ust. 1, stanowi nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666 i 2138).

4. Kandydatów na stanowisko Dyrektora Agencji wyłania się w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru przeprowadzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

Art. 11. 1. Informację o naborze na stanowisko Dyrektora Agencji ogłasza się przez umieszczenie w miejscu powszechnie dostępnym w siedzibie urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej oraz w jego Biuletynie Informacji Publicznej ogłoszenia, które zawiera:

1) nazwę i adres Agencji;
2) określenie stanowiska;
3) wymagania związane ze stanowiskiem;
4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
5) wskazanie dokumentów wymaganych w procesie naboru;
6) termin i miejsce składania dokumentów;
7) informację o sposobach oceny kandydatów.

2. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej ogłoszenia o naborze oraz o wyniku tego naboru jest bezpłatne.

3. Termin, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia umieszczenia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

4. Nabór na stanowisko Dyrektora Agencji przeprowadza zespół powołany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów.

5. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku Dyrektora Agencji oraz kompetencje kierownicze.

6. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych kandydata może być dokonana, na zlecenie zespołu, przez osobę niebędącą jego członkiem, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

7. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 6, mają obowiązek zachowania w tajemnicy informacji dotyczących osób ubiegających się o stanowisko, uzyskanych w trakcie naboru.

8. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej.

9. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

1) nazwę i adres Agencji;
2) określenie stanowiska oraz liczbę kandydatów;

3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według stopnia spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
4) informację o zastosowanych sposobach oceny kandydatów;
5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
6) skład zespołu.

10. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, która zawiera:

1) nazwę i adres Agencji;
2) określenie stanowiska;
3) imiona i nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, 585 i 1579) albo komunikat o niewyłonieniu kandydata.

Art. 12. Do zadań Rady Agencji należy, w szczególności, opiniowanie:

1) projektu rocznego planu finansowego Agencji;
2) rocznego sprawozdania finansowego Agencji;
3) rocznych i wieloletnich planów działania Agencji;
4) sprawozdania z działalności Agencji;
5) kandydatur na członków Panelu Dyscyplinarnego, zwanego dalej „Panelem”.

Art. 13. 1. Rada Agencji składa się z siedmiu członków.

2. W skład Rady Agencji wchodzą następujące osoby:

1) przedstawiciel ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
2) przedstawiciel ministra właściwego do spraw zdrowia,
3) przedstawiciel ministra właściwego do spraw finansów publicznych,
4) przedstawiciel Polskiego Komitetu Olimpijskiego,
5) trzy osoby wykonujące zawody w dziedzinach medycyny, sportu, etyki, biologii lub prawa

– dające rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Rady Agencji.

3. Członkiem Rady Agencji nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

4. Członkostwa w Radzie Agencji nie można łączyć z funkcją we władzach polskiego związku sportowego, ani z funkcją członka Panelu.

Art. 14. 1. Członka Rady Agencji odwołuje się w przypadku:

1) utraty zdolności do pełnienia obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy;
2) niewypełniania lub nienależytego wypełniania obowiązków;
3) zaprzestania spełniania jednego z wymagań, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 5 lub ust. 3 lub 4.

2. Ustanie członkostwa w Radzie Agencji następuje również z powodu:

1) rezygnacji;
2) ograniczenia albo utraty zdolności do czynności prawnych.

Art. 15. 1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje i odwołuje członków Rady Agencji, a także stwierdza ustanie ich członkostwa w Radzie Agencji, z tym że powołanie lub odwołanie członków, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 1–4, następuje na wniosek organów lub podmiotu, których są przedstawicielami.

2. Kadencja Rady Agencji trwa 4 lata.

3. Członkowie Rady Agencji, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 5, mogą pełnić swoją funkcję nie dłużej niż przez dwie kolejne kadencje.

4. W przypadku odwołania członka Rady Agencji lub stwierdzenia ustania jego członkostwa w Radzie Agencji, minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje nowego członka Rady Agencji na okres do końca jej kadencji.

Art. 16. 1. Rada Agencji wybiera ze swojego grona, w głosowaniu tajnym, bezwzględną większością głosów, w obecności co najmniej 4 członków Rady Agencji, Przewodniczącego Rady Agencji i jego zastępcę.

2. Do zadań Przewodniczącego Rady Agencji należy, w szczególności, zwoływanie i prowadzenie posiedzeń Rady Agencji.

Art. 17. 1. Rada Agencji obraduje na posiedzeniach, które odbywają się nie rzadziej niż raz na trzy miesiące.

2. Przewodniczący Rady Agencji zwołuje posiedzenia Rady Agencji:

1) z własnej inicjatywy lub
2) na wniosek członka Rady Agencji, Dyrektora Agencji lub ministra właściwego do spraw kultury fizycznej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, posiedzenie Rady Agencji zwołuje się w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia wpłynięcia wniosku.

4. Pierwsze posiedzenie Rady Agencji nowej kadencji zwołuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia powołania członków Rady Agencji.

Art. 18. 1. Rada Agencji wyraża swoje stanowisko w formie uchwał podejmowanych zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy składu Rady Agencji.

2. Przewodniczący Rady Agencji, z własnej inicjatywy lub na wniosek członka Rady Agencji, może zdecydować o podjęciu uchwały przez Radę Agencji w trybie obiegowym. Do uchwał podejmowanych w trybie obiegowym stosuje się odpowiednio przepis ust. 1.

3. Członkowie Rady Agencji mogą złożyć sprzeciw do projektu uchwały podejmowanej w trybie obiegowym w terminie 5 dni od dnia jego otrzymania.

4. Uchwałę uznaje się za przyjętą w trybie obiegowym, jeżeli żaden z członków Rady Agencji nie złoży, w terminie, o którym mowa w ust. 3, pisemnego sprzeciwu wobec zastosowanego trybu lub projektu uchwały. W przypadku gdy w wyznaczonym terminie członek Rady Agencji złoży sprzeciw, projekt uchwały rozpatruje się na najbliższym posiedzeniu Rady Agencji.

Art. 19. 1. Członek Rady Agencji podlega wyłączeniu od udziału w sprawie, w której zachodzi konflikt interesów lub istnieje inna okoliczność mogąca wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności.

2. Członek Rady Agencji zawiadamia Przewodniczącego Rady Agencji o zachodzącej podstawie swojego wyłączenia i wstrzymuje się od udziału w sprawie.

3.W przypadku gdy okoliczność, o której mowa w ust. 1, dotyczy Przewodniczącego Rady Agencji, zawiadamia on o podstawie wyłączenia swojego zastępcę.

Art. 20. Członkowie Rady Agencji otrzymują zwrot kosztów związanych z podróżą na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77^5 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Rozdział 3

Kontrola antydopingowa

Art. 21. 1. Zawodnik jest obowiązany poddać się kontroli antydopingowej przeprowadzanej przez Agencję w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi.

2. Zawodnik, jeżeli wymaga tego Agencja, jest obowiązany do przedstawienia informacji na temat:

1) miejsca swojego pobytu w okresie kolejnych trzech miesięcy od dnia złożenia informacji;
2) przyjmowanych przez siebie leków i suplementów diety oraz wykonanych transfuzji krwi, stosownie do art. 28 ust. 2 pkt 5.

Art. 22. 1. Kontrolę antydopingową przeprowadzają kontrolerzy.

2. Kontrolerem może być osoba, która:

1) ukończyła 18 lat;
2) posiada co najmniej wykształcenie średnie;
3) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;
4) ma nieposzlakowaną opinię;
5) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
6) ukończyła szkolenie kontrolerów oraz zdała egzamin kończący to szkolenie;
7) posiada ważny certyfikat kontrolera.

Art. 23. 1. Szkolenie kontrolerów przeprowadza Agencja.

2. Podstawą szkolenia kontrolerów jest program szkolenia.

3. Szkolenie kontrolerów jest prowadzone przez wykładowców i instruktorów, którymi mogą być:

1) osoby posiadające co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe w zakresie przeprowadzania kontroli antydopingowej;
2) osoby zatrudnione w Agencji, odpowiedzialne za:
   a) koordynowanie lub planowanie kontroli antydopingowej,
   b) realizację lub obsługę postępowań dyscyplinarnych za doping w sporcie,
   c) rozpoznawanie wniosków o przyznanie zgody na używanie substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1;
3) lekarze posiadający wiedzę na temat skutków dla zdrowia stosowania dopingu w sporcie;
4) osoby posiadające co najmniej tytuł magistra z zakresu nauk prawnych oraz wiedzę na temat przepisów prawa dotyczących zwalczania dopingu w sporcie.

Art. 24. 1. Szkolenie kontrolerów jest zakończone egzaminem, który przeprowadza komisja egzaminacyjna, zwana dalej „komisją”.

2. Komisja przeprowadza egzamin w składzie trzyosobowym, złożonym z pracowników Agencji i wyznaczanym przez Dyrektora Agencji.

3. Dyrektor Agencji przygotowuje plan pracy komisji na dany rok, który zawiera harmonogram egzaminów oraz propozycje w zakresie składu osobowego komisji.

4. Członek komisji nie może uczestniczyć w egzaminie swojego małżonka, krewnego lub powinowatego w linii prostej, krewnego lub powinowatego w linii bocznej do drugiego stopnia lub osoby związanej z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli.

5. Członkowie komisji składają oświadczenia o braku występowania okoliczności wyłączających ich udział w egzaminie, o których mowa w ust. 4, najpóźniej w dniu egzaminu.

6. Członek komisji jest obowiązany, w szczególności, do:

1) zachowania w tajemnicy treści pytań i zadań przed egzaminem;
2) bezstronnego i obiektywnego przeprowadzenia egzaminu, w szczególności przez rzetelną ocenę wiedzy lub umiejętności kandydata na kontrolera;
3) prowadzenia dokumentacji egzaminacyjnej;
4) niezwłocznego poinformowania kandydata na kontrolera o wyniku egzaminu.

Art. 25. 1. Egzamin kończący szkolenie kontrolerów składa się z części teoretycznej i praktycznej.

2. Do egzaminu może przystąpić osoba, która odbyła wszystkie zajęcia teoretyczne i praktyczne objęte programem szkolenia kontrolerów.

3. W przypadku gdy osoba przystępująca do egzaminu nie uzyska wyniku pozytywnego z jego całości lub części, albo nie przystąpi do niego w całości lub do jego części z powodu choroby potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim lub wskutek działania siły wyższej, może ponownie przystąpić do egzaminu bez odbycia powtórnego szkolenia tylko raz, w najbliższym wyznaczonym terminie. Ponowny egzamin nie może być przeprowadzony wcześniej niż przed upływem dwóch tygodni od pierwszego egzaminu.

Art. 26. 1. Osobie, która uzyskała pozytywny wynik z egzaminu kończącego szkolenie kontrolerów, Dyrektor Agencji przyznaje certyfikat kontrolera, który jest ważny przez 3 lata od dnia jego przyznania.

2. Na podstawie ważnego certyfikatu kontrolera Agencja wydaje kontrolerowi legitymację służbową.

3. Kontrolerowi uprawnionemu do pobierania krwi na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2015 r. poz. 464, z późn. zm.[2)]) lub ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1251, 1579 i 2020) Agencja wydaje legitymację służbową zawierającą informację o możliwości pobierania przez niego próbek krwi.

4. Przed upływem okresu ważności certyfikatu kontrolera kontroler, w celu potwierdzenia posiadania kwalifikacji do przeprowadzania kontroli antydopingowej, odbywa ponownie szkolenie kontrolerów, zakończone egzaminem.

5. W przypadku trwającej co najmniej 2 lata przerwy w przeprowadzaniu przez kontrolera kontroli antydopingowych, jest on obowiązany, przed ponownym przystąpieniem do przeprowadzania kontroli antydopingowych, do odbycia szkolenia zakończonego egzaminem.

6. Do kontrolera, który nie uzyskał pozytywnego wyniku z całości lub z części egzaminu albo nie przystąpił do niego w całości lub w części z powodu choroby potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim lub wskutek działania siły wyższej, stosuje się przepis art. 25 ust. 3.

Art. 27. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia:

1) organizację i sposób przeprowadzania szkolenia kontrolerów antydopingowych Agencji,
2) program szkolenia kontrolerów antydopingowych Agencji,
3) rodzaje zajęć dydaktycznych w ramach szkolenia kontrolerów antydopingowych Agencji oraz ich wymiar czasowy,
4) tryb przeprowadzania egzaminu kończącego szkolenie kontrolerów antydopingowych Agencji,
5) wzór certyfikatu kontrolera antydopingowego Agencji,
6) wzór legitymacji służbowej kontrolera antydopingowego Agencji

– uwzględniając konieczność zapewnienia jednakowego poziomu wiedzy i umiejętności nabywanej przez kontrolerów antydopingowych Agencji podczas szkolenia oraz konieczność

[2)] Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1633, 1893, 1991 i 2199 oraz z 2016 r. poz. 65, 960, 1070, 1239, 1579, 1984 i 2020.

umieszczenia we wzorach certyfikatu kontrolera antydopingowego Agencji i legitymacji służbowej kontrolera antydopingowego Agencji informacji niezbędnych do prawidłowego realizowania ich zadań.

Art. 28. 1. Kontrolerzy, w toku prowadzonej kontroli antydopingowej, są obowiązani do:

1) przygotowania miejsca i sprzętu do przeprowadzenia kontroli antydopingowej i zabezpieczenia tego miejsca i sprzętu przed dostępem osób trzecich;
2) powiadomienia zawodnika o tym, że został wytypowany do kontroli antydopingowej;
3) pobrania, zabezpieczenia i dostarczenia do wskazanego przez Agencję laboratorium antydopingowego próbek fizjologicznych zawodnika wraz z dokumentacją;
4) sporządzenia protokołu kontroli antydopingowej;
5) przestrzegania standardów międzynarodowych Światowej Agencji Antydopingowej.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera, w szczególności:

1) imię, nazwisko, datę urodzenia i adres kontrolowanego zawodnika;
2) datę i miejsce przeprowadzenia kontroli antydopingowej;
3) imię i nazwisko kontrolerów, którzy przeprowadzili kontrolę antydopingową;
4) określenie rodzaju pobranej próbki fizjologicznej i jej ciężaru właściwego;
5) deklarację zawodnika na temat przyjmowanych przez niego leków i suplementów diety oraz wykonanych transfuzji krwi;
6) informację o pouczeniu kontrolowanego zawodnika o skutkach niewyrażenia zgody na pobranie próbki fizjologicznej, niezgłoszenia się na to pobranie bez ważnego uzasadnienia lub unikania w inny sposób pobrania próbki fizjologicznej;
7) podpisy kontrolerów, którzy przeprowadzili kontrolę antydopingową;
8) podpis kontrolowanego zawodnika, a w przypadku braku możliwości złożenia przez niego podpisu – adnotację o braku takiej możliwości.

3. Kontrolerzy, podczas pełnienia obowiązków służbowych lub w związku z ich pełnieniem, mają prawo:

1) żądać niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, które są obowiązane, w zakresie swojej właściwości, nieodpłatnie udzielać żądanej pomocy;
2) zwracać się do organów państwowych, organów samorządu terytorialnego, państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych, podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne, osób fizycznych i prawnych, jednostek

organizacyjnych niebędących osobami prawnymi oraz innych podmiotów o udzielenie niezbędnej pomocy.

4. Kontrolerzy, podczas pełnienia obowiązków służbowych, posługują się legitymacjami służbowymi.

5. Kontrolerzy, podczas pełnienia obowiązków służbowych lub w związku z ich pełnieniem, korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych oraz podlegają odpowiedzialności karnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 i 2138).

Art. 29. 1. Agencja, przeprowadzając kontrolę antydopingową w okresie podczas zawodów lub w okresie poza nimi, wykonuje zadanie realizowane dla dobra publicznego, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922), którego celem jest zapewnienie uczciwości współzawodnictwa sportowego, ujawnienie przestępstw, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 48, oraz ochrona zdrowia zawodników.

2. Na potrzeby zadania, o którym mowa w ust. 1, oraz w zakresie niezbędnym do jego wykonania Agencja przetwarza dane osobowe zawodników, które obejmują:

1) nazwisko;
2) imię lub imiona;
3) adres miejsca zamieszkania;
4) datę i miejsce urodzenia;
5) numer PESEL;
6) serię i numer dokumentu tożsamości;
7) obywatelstwo;
8) płeć;
9) wizerunek twarzy;
10) podpis;
11) adres poczty elektronicznej;
12) numer telefonu;
13) nazwę uprawianego sportu;
14) przynależność do organizacji sportowej;
15) informację o miejscu pobytu w okresie kolejnych trzech miesięcy;
16) informację o przebiegu dotychczasowej kontroli antydopingowej;

17) informację o stosowanych lekach i suplementach diety oraz wykonanych transfuzjach krwi;
18) informację o orzeczonych karach dyscyplinarnych za doping w sporcie;
19) informację o przyznaniu lub odmowie przyznania zgody na używanie substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1;
20) dokumentację medyczną na potrzeby oceny wniosku o przyznanie zgody na używanie substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1;
21) wyniki analiz laboratoryjnych próbki fizjologicznej.

3. Agencja może przekazywać dane osobowe zawodników:

1) innym właściwym organizacjom antydopingowym, w tym:
   a) międzynarodowym organizacjom sportowym,
   b) krajowym organizacjom antydopingowym,
   c) organizatorom zawodów sportowych, jeżeli w okresie podczas tych zawodów będzie przez nich przeprowadzana kontrola antydopingowa,
2) Światowej Agencji Antydopingowej

– jeżeli jest to niezbędne dla celów kontroli antydopingowej lub ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie.

4. Dane osobowe mogą być przetwarzane w systemie teleinformatycznym.

5. Agencja przechowuje dane osobowe przez okres niezbędny do zakończenia czynności związanych z kontrolą antydopingową oraz ustaleniem odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, nie dłużej jednak niż przez okres 10 lat od dnia ich uzyskania.

6. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2, 8, 13 i 18, Agencja może przechowywać przez okres dłuższy niż określony w ust. 5, jeżeli są one niezbędne dla ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie.

7. Nie rzadziej niż co 18 miesięcy Agencja dokonuje weryfikacji zgromadzonych danych, z wyjątkiem danych, o których mowa w ust. 6, które Agencja weryfikuje nie rzadziej niż co 10 lat.

8. Z zastrzeżeniem ust. 6, po upływie terminu, o którym mowa w ust. 5, lub po przeprowadzeniu weryfikacji, o której mowa w ust. 7, zgromadzone dane lub dane uznane za zbędne, podlegają protokolarnemu i komisyjnemu zniszczeniu, które zarządza Dyrektor Agencji.

Rozdział 4

Gospodarka finansowa Agencji

Art. 30. 1. Przychody Agencji stanowi dotacja podmiotowa z budżetu państwa, przeznaczona na dofinansowanie działalności bieżącej Agencji.

2. Przychodami Agencji mogą być środki finansowe pochodzące z innych źródeł niż dotacja podmiotowa z budżetu państwa, a w szczególności:

1) dotacje celowe z budżetu państwa przeznaczone na:
   a) realizację zadań Agencji, w tym na współfinansowanie programów i projektów finansowanych z udziałem środków europejskich,
   b) finansowanie lub dofinansowanie inwestycji Agencji;
2) środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej;
3) środki pochodzące z krajowych i międzynarodowych projektów oraz programów badawczych;
4) przychody z działalności gospodarczej;
5) odsetki od środków zgromadzonych na rachunkach bankowych Agencji, z wyjątkiem odsetek od środków pochodzących z dotacji budżetowych;
6) zapisy, spadki i darowizny.

3. Agencja może prowadzić działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3, 6 i 10.

4. Przychody z działalności gospodarczej służą wyłącznie realizacji zadań Agencji, o których mowa w art. 5.

Art. 31. 1. Agencja prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na podstawie planu finansowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, 1948 i 1984).

2. Projekt rocznego planu finansowego Agencji, po zaopiniowaniu przez Radę Agencji i zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w trybie określonym w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

3. Podstawę gospodarki finansowej Agencji w okresie od 1 stycznia do dnia zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej rocznego planu finansowego Agencji stanowi projekt tego planu.

4. Roczny plan finansowy Agencji obejmuje, w szczególności:

1) planowane przychody, w tym dotacje, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2 pkt 1;
2) planowane koszty;
3) planowane wydatki inwestycyjne;
4) stan środków obrotowych na początek i koniec roku;
5) planowany przyrost lub spadek środków obrotowych na początek i koniec roku;
6) źródła pokrycia planowanego niedoboru przychodów w stosunku do kosztów.

Art. 32. Rokiem obrotowym i podatkowym Agencji jest rok kalendarzowy.

Art. 33. 1. Agencja posiada następujące fundusze własne:

1) fundusz podstawowy;
2) fundusz rezerwowy.

2. Fundusz podstawowy Agencji odzwierciedla równowartość mienia Agencji na dzień jej utworzenia.

3. Fundusz rezerwowy zwiększa się o zysk netto i zmniejsza o stratę netto.

4. Decyzję w sprawie podziału wyniku finansowego Agencji za rok obrotowy podejmuje, po zatwierdzeniu sprawozdania finansowego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej oraz po przedstawieniu propozycji przez organy Agencji, minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

Art. 34. 1. Roczne sprawozdanie finansowe Agencji podlega badaniu przez biegłego rewidenta.

2. Wyboru podmiotu uprawnionego do badania rocznego sprawozdania finansowego Agencji dokonuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

3. Dyrektor Agencji przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej zaopiniowane przez Radę Agencji roczne sprawozdanie finansowe Agencji wraz z opinią i raportem biegłego rewidenta.

4. Roczne sprawozdanie finansowe Agencji zatwierdza minister właściwy do spraw kultury fizycznej.

Rozdział 5

Panel Dyscyplinarny

Art. 35. 1. Przy Agencji działa, w sposób niezależny i bezstronny, zgodnie z regułami, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, Panel Dyscyplinarny.

2. Panel rozstrzyga o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie zgodnie z zasadami Światowego Kodeksu Antydopingowego oraz stosownie do przepisów konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1.

3. Panel orzeka w pierwszej i w drugiej instancji.

Art. 36. 1. W skład Panelu wchodzi nie więcej niż dwudziestu członków, nie mniej niż pięciu do rozstrzygania w każdej instancji.

2. Członkiem Panelu może być osoba, która:

1) posiada doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny, sportu, etyki, biologii lub prawa, przy czym co najmniej połowa członków Panelu musi posiadać wykształcenie wyższe z zakresu nauk prawnych;
2) daje rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Panelu;
3) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;
4) ma nieposzlakowaną opinię;
5) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
6) posiada doświadczenie w zakresie orzekania w sprawach dyscyplinarnych w sporcie.

3. Członkostwa w Panelu nie można łączyć z funkcją we władzach polskiego związku sportowego.

Art. 37. 1. Członkostwo w Panelu ustaje z powodu śmierci, rezygnacji albo odwołania.

2. Członka Panelu odwołuje się w przypadku:

1) utraty rękojmi prawidłowego wykonywania zadań Panelu;
2) ograniczenia albo utraty zdolności do czynności prawnych;
3) utraty praw publicznych;
4) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

3. W przypadku odwołania członka Panelu lub stwierdzenia ustania jego członkostwa w Panelu, minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje nowego członka Panelu na okres do końca jego kadencji.

Art. 38. 1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje i odwołuje członków Panelu, a także stwierdza ustanie ich członkostwa w Panelu, po zasięgnięciu opinii Rady Agencji.

2. Kadencja Panelu trwa 3 lata.

Art. 39. 1. Członkowie Panelu każdej instancji wybierają ze swojego grona przewodniczącego.

2. Przewodniczącego i członków składów orzekających wyznacza Przewodniczący Panelu właściwej instancji.

Art. 40. 1. Panel rozpoznaje sprawę na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym.

2. Nieobecność na rozprawie osoby, której sprawa dotyczy, jeżeli została ona poinformowana o terminie i miejscu rozprawy, nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia rozprawy.

3. Rozprawy przed Panelem są jawne. Panel może wyłączyć jawność rozprawy, jeżeli jawność mogłaby:

1) wywołać zakłócenie spokoju publicznego;
2) obrażać dobre obyczaje;
3) ujawnić okoliczności, które ze względu na ważny interes państwa powinny być zachowane w tajemnicy;
4) naruszyć ważny interes prywatny.

4. Panel rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli osoba, której sprawa dotyczy, zrezygnuje z przysługującego jej uprawnienia do przeprowadzenia rozprawy.

5. Decyzje Panelu zapadają zwykłą większością głosów.

6. Prawo udziału w rozprawie lub posiedzeniu Panelu przysługuje Dyrektorowi Agencji lub wyznaczonemu przez niego pracownikowi Agencji.

Art. 41. 1. Członek Panelu podlega wyłączeniu od udziału w sprawie, w której zachodzi konflikt interesów lub istnieje inna okoliczność mogąca wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności.

2. Członek Panelu zawiadamia przewodniczącego Panelu właściwej instancji o zachodzącej podstawie swojego wyłączenia i wstrzymuje się od udziału w sprawie.

3. W przypadku gdy członek Panelu podlega wyłączeniu, przewodniczący Panelu właściwej instancji wyznacza innego członka Panelu do składu orzekającego w danej sprawie.

4. W przypadku gdy okoliczność, o której mowa w ust. 1, dotyczy przewodniczącego danej instancji, przewodniczącego i członków składu orzekającego w danej sprawie wyznacza najstarszy stażem członek Panelu właściwej instancji.

Art. 42. 1. Członkowi Panelu przysługuje wynagrodzenie za udział w rozprawie lub posiedzeniu.

2. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, przewodniczącego i członka składu orzekającego wynosi odpowiednio 0,16 i 0,12 przeciętnego wynagrodzenia w trzecim kwartale poprzedniego roku kalendarzowego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887, 1948 i 2036).

Art. 43. Obsługę Panelu, także w zakresie finansowym, zapewnia Agencja.

Rozdział 6

Współpraca krajowa w zwalczaniu dopingu w sporcie i akredytacja Światowej Agencji Antydopingowej

Art. 44. Policja, Służba Celna, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa oraz prokurator przekazują Agencji, z urzędu lub na jej wniosek, wszelkie informacje, którymi dysponują, jeżeli są one niezbędne do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, o ile nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa.

Art. 45. Minister właściwy do spraw zdrowia współpracuje z Agencją w ramach informowania społeczeństwa o możliwym ryzyku występowania w suplementach diety nielegalnych substancji zabronionych oraz ryzyku używania substancji zabronionych lub metod zabronionych, a także w ramach zapewniania prawidłowego oznakowania produktów leczniczych, w szczególności jeżeli zawierają one substancje zabronione.

Art. 46. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może udzielić dotacji celowej, w wysokości określonej w ustawie budżetowej, Instytutowi Sportu – Państwowemu Instytutowi Badawczemu z siedzibą w Warszawie na zadania związane z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej oraz zakup sprzętu służącego do przeprowadzania badań antydopingowych.

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 47. 1. Kto podaje małoletniemu zawodnikowi substancję zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto podaje zawodnikowi, bez jego wiedzy, substancję zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1.

Art. 48. 1. Kto udostępnia osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, substancję zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1, lub przechowuje ją w celu udostępnienia osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, nie posiadając pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego na podstawie art. 3 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2016 r. poz. 2142),

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto, bez zezwolenia, o którym mowa w art. 70 ust. 4, art. 74 ust. 1 lub art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, prowadzi obrót substancją zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1.

3. Tej samej karze podlega, kto w sposób niezgodny z art. 68 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne przywozi lub sprowadza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancję zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 1.

Rozdział 8

Przepis zmieniający

Art. 49. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, 1170 i 1171) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 w ust. 7 uchyla się zdanie drugie;

2) w art. 13 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Polski związek sportowy uznaje i respektuje reguły, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. …). Polska Agencja Antydopingowa ma wyłączne prawo do realizacji tych reguł.”;

3) uchyla się rozdział 9;

4) uchyla się art. 50.

Rozdział 9

Przepisy dostosowujące, przejściowe i końcowe

Art. 50. Tworzy się Polską Agencję Antydopingową z siedzibą w Warszawie.

Art. 51. 1. Znosi się Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie oraz likwiduje się państwową jednostkę budżetową „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie”.

2. Czynności związane z likwidacją państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie”, w szczególności inwentaryzacji składników majątkowych i niemajątkowych, zamknięcia rachunków bankowych i ksiąg rachunkowych oraz sporządzenia sprawozdań, dokonuje Dyrektor Agencji albo osoba pełniąca jego funkcję, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Bilans zamknięcia państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie” staje się bilansem otwarcia Agencji.

Art. 52. 1. Na mocy decyzji podjętej przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa składniki majątkowe i niemajątkowe państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie” przejmuje Agencja.

2. Należności i zobowiązania państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie” stają się należnościami i zobowiązaniami Agencji.

Art. 53. 1. Dyrektor państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie” pełni funkcję Dyrektora Agencji do czasu wyłonienia Dyrektora Agencji w drodze pierwszego konkursu, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Pracownicy państwowej jednostki budżetowej „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie” stają się pracownikami Agencji. Przepis art. 23^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

3. Kontrolerzy antydopingowi Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie stają się kontrolerami antydopingowymi Agencji, jeżeli spełniają wymagania, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1–5 oraz w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy ukończą szkolenie zakończone egzaminem, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 6.

Art. 54. 1. Sprawy wszczęte przez Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie lub przez państwową jednostkę budżetową „biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie" i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzi Agencja.

2. Czynności dokonane w toku prowadzenia spraw, o których mowa w ust. 1, pozostają w mocy.

Art. 55. 1. Dyrektor Agencji albo osoba pełniąca jego funkcję przygotowuje i przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej do zatwierdzenia projekt planu finansowego Agencji na rok 2017. Przepis art. 31 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Po dokonaniu czynności, o których mowa w art. 51 ust. 2, Dyrektor Agencji albo osoba pełniąca jego funkcję przygotowuje i przedstawia ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej do zatwierdzenia plan finansowy Agencji na rok 2017.

3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej, po zatwierdzeniu planu finansowego Agencji na rok 2017, niezwłocznie przekazuje go ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

Art. 56. 1. W latach 2017–2026 maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy, wynosi w roku:

1) 2017 – 3 mln zł;
2) 2018 – 3 mln zł;
3) 2019 – 3,5 mln zł;
4) 2020 – 3,5 mln zł;
5) 2021 – 4 mln zł;
6) 2022 – 4 mln zł;
7) 2023 – 4,5 mln zł;
8) 2024 – 4,5 mln zł;
9) 2025 – 5 mln zł;
10) 2026 – 5 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej oraz Dyrektor Agencji monitorują wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdrażają mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków na dany rok budżetowy, o którym mowa w ust. 1, stosuje się mechanizm korygujący polegający na wprowadzeniu limitu realizowanych zadań.

Art. 57. 1. Członków pierwszego składu Rady Agencji minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje z dniem wejścia w życie ustawy, z tym że w przypadku członków Rady Agencji, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 1–4, powołanie następuje na wniosek organów i podmiotu, których są przedstawicielami, złożony nie później niż na 14 dni przed dniem wejścia w życie ustawy.

2. Członków pierwszego składu Panelu minister właściwy do spraw kultury fizycznej powołuje bez uprzedniego zasięgania opinii, o której mowa w art. 12 pkt 5.

Art. 58. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 57 ust. 1, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Po upływie sześciu lat od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o sporcie", w której zawarto rozdział 9 zatytułowany „Zwalczanie dopingu w sporcie", w wyniku dokonania przeglądu i oceny funkcjonowania przepisów ww. ustawy, niezbędnym jest przeprowadzenie kompleksowych zmian w sposobie ustawowego uregulowania problematyki zwalczania dopingu w sporcie. Powyższe wynika również z potrzeby dostosowania polskiego ustawodawstwa w przedmiotowym zakresie do dynamicznie zmieniających się standardów międzynarodowych.

Proponowany przez projektodawcę sposób przeprowadzenia ww. zmian polega na wyodrębnieniu przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie do projektowanej ustawy. Oznacza to rezygnację z regulowania spraw z tego zakresu w ustawie o sporcie. Aktualnie to rozdział 9 ustawy o sporcie zawiera przepisy odnoszące się do kwestii zwalczania dopingu w sporcie. Jest to jednak regulacja ograniczona wyłącznie do definicji dopingu w sporcie, określenia zadań i częściowo organizacji podmiotu odpowiedzialnego za zwalczanie dopingu w sporcie oraz ustanowienia mechanizmu finansowania zadania związanego z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej oraz zakupem sprzętu służącego do przeprowadzania badań antydopingowych w formie dotacji celowej. Projektowana ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie ma zaś charakter kompleksowy i obejmuje wszystkie aspekty zwalczania dopingu w sporcie, w tym organizacji i gospodarki finansowej Polskiej Agencji Antydopingowej czy współpracy Agencji ze służbami, takimi jak Policja, Straż Graniczna czy Służba Celna. Zatem większości z tych zagadnień nie sposób zakwalifikować do zasad organizowania i uprawiania sportu, stosownie do art. 1 ustawy o sporcie.

Należy wskazać, że analogiczna sytuacja, polegająca na wyłączeniu do odrębnej ustawy przepisów regulujących określony aspekt organizacji i uprawiania sportu, pomimo pierwotnego ich ujęcia w ustawie o sporcie, miała miejsce w przypadku zagadnienia bezpieczeństwa w górach i na obszarach wodnych (uchylone art. 39 i art. 40 ustawy). Przepisy te zostały wyodrębnione do ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. z 2016 r.

poz. 656) oraz ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. poz. 1241, z późn. zm.).

Za takim podejściem, a więc wyodrębnieniem do nowej ustawy przepisów związanych ze zwalczaniem dopingu w sporcie, przemawia również charakter zobowiązań w tym obszarze oraz praktyka międzynarodowa. Projektowana ustawa ma bowiem służyć realizacji zobowiązań międzynarodowych, jakie ciążą na Rzeczypospolitej Polskiej w związku z ratyfikacją Konwencji Antydopingowej Rady Europy sporządzonej w Strasburgu dnia 16 listopada 1989 r. (Dz. U. z 2001 r. poz. 149, z późn. zm.) oraz Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 999, z późn. zm.). Waga tych zobowiązań przemawia za wyodrębnieniem przepisów o zwalczaniu dopingu w sporcie do nowego aktu prawnego, jak to miało miejsce w przypadku innej konwencji „sportowej", a mianowicie Europejskiej konwencji w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (Dz. U. z 1995 r. poz. 625). Realizację zobowiązań wynikających z tej konwencji zapewniają w polskim porządku prawnym przepisy ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2139, z późn. zm.), nie zaś ustawy o sporcie. Zalecenie wyodrębnienia przepisów dotyczących zwalczania dopingu w sporcie formułuje również Rada Europy w ramach monitorowania Konwencji Antydopingowej. Zostało ono sformułowane, między innymi, w raporcie z wizyty monitorującej w Albanii i Gruzji. Podobna wizyta odbyła się w Polsce w marcu 2016 r. Towarzyszyło jej analogiczne zalecenie sformułowane ustnie. Raport pisemny z wizyty wraz z zaleceniami spodziewany jest w styczniu 2017 r.

Projektowana ustawa będzie miała na celu wprowadzenie następujących rozwiązań szczegółowych:

1) zdefiniowanie pojęcia dopingu w sporcie;
2) powołanie Polskiej Agencji Antydopingowej, dalej zwanej „Agencją", wyposażenie jej w podmiotowość prawną, określenie zakresu działania oraz wskazanie jej organów wraz z zakresem ich zadań;
3) określenie wymogów dla kontrolerów antydopingowych, sposobu ich szkolenia oraz ich uprawnień i zadań;
4) określenie zasad gospodarki finansowej Agencji;

5) wprowadzenie obowiązku poddawania się przez zawodników kontroli antydopingowej podczas zawodów oraz poza nimi;
6) utworzenie przy Agencji niezależnego Panelu Dyscyplinarnego;
7) określenie zasad współpracy Agencji z Policją, Służbą Celną, Strażą Graniczną, Żandarmerią Wojskową oraz prokuraturami w zakresie niezbędnym do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, a także z ministrem właściwym do spraw zdrowia w zakresie, w jakim doping w sporcie pozostaje kwestią zdrowia publicznego;
8) określenie zasad udzielania dotacji celowej Instytutowi Sportu – Państwowemu Instytutowi Badawczemu na zadania związane z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej oraz zakup sprzętu służącego do przeprowadzania badań antydopingowych;
9) zmianę przepisów karnych w zakresie dopingu w sporcie;
10) wprowadzenie pojęcia interesu publicznego w kontekście działań realizowanych przez Agencję;
11) nadanie kontrolerom antydopingowym Agencji ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 i 2138) dla funkcjonariuszy publicznych.

Ad 1.

Obowiązująca obecnie ustawowa definicja dopingu w sporcie została zawarta w art. 43 ust. 1 ustawy o sporcie, przy uwzględnieniu wyjątku, o którym mowa w ust. 2 tego przepisu. Definicja w tym brzmieniu wzorowana jest na definicji zawartej w Światowym Kodeksie Antydopingowym, a następnie inkorporowanej do treści Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, sporządzonej w Paryżu dnia 19 października 2005 r. Jest to istotna zmiana jakościowa, gdyż definicja ta zastąpiła stosowaną do tej pory, zarówno w prawie polskim, jak i w umowach międzynarodowych (np. w Konwencji Antydopingowej Rady Europy) definicję ogólną (abstrakcyjną), która odwoływała się wyłącznie do stosowania lub podawania substancji i metod określonych według właściwej listy (w Polsce lista ta przyjmowana była w formie rozporządzenia). Obecna definicja opiera się na enumeratywnym wyliczeniu zachowań uznanych za doping w sporcie.

Po nowelizacji Światowego Kodeksu Antydopingowego zmianie uległ katalog zachowań stanowiących doping w sporcie przez wprowadzenie tzw. zabronionego związku (współpracy), kiedy to zawodnik korzysta z pomocy członka sztabu – lekarza, trenera, fizjoterapeuty – na którym ciąży kara (np. dyscyplinarna) za działalność dopingową. Zmiany tej nie przewiduje jednak wiążąca Polskę Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu dopingu w sporcie. Została ona natomiast uwzględniona w ustawie o sporcie, dzięki jej zmianie uchwalonej 7 lipca 2016 r. Stąd w projektowanej ustawie przyjmuje się definicję dopingu w sporcie w brzmieniu, w jakim występuje ona w art. 43 ust. 1 ustawy o sporcie. Jest to brzmienie zgodne z najbardziej aktualną definicją zawartą w Światowym Kodeksie Antydopingowym, który wyznacza międzynarodowe standardy w tym zakresie.

Przeniesienie definicji dopingu w sporcie z ustawy o sporcie do projektowanej ustawy należy rozumieć jako uzasadnioną próbę umieszczenia wszystkich przepisów dotyczących zwalczania dopingu w sporcie w tym samym akcie rangi ustawowej.

Zgodnie z art. 3 projektowanej ustawy za doping w sporcie uznaje się enumeratywnie wyliczone zachowania:

1) obecność substancji zabronionej, jej metabolitów lub markerów w próbce fizjologicznej zawodnika;
2) użycie lub usiłowanie użycia przez zawodnika substancji zabronionej lub metody zabronionej;
3) niewyrażenie zgody na pobranie próbki fizjologicznej, niezgłoszenie się na to pobranie bez ważnego uzasadnienia lub unikanie w inny sposób pobrania próbki fizjologicznej;
4) nieprzedstawienie wymaganych informacji na temat miejsca pobytu zawodnika na potrzeby kontroli antydopingowej;
5) manipulowanie lub usiłowanie manipulowania jakąkolwiek częścią kontroli antydopingowej;
6) posiadanie substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej;
7) wprowadzenie do obrotu lub usiłowanie wprowadzenia do obrotu substancji zabronionej lub przyrządów umożliwiających użycie metody zabronionej;
8) podanie lub usiłowanie podania zawodnikowi w okresie podczas zawodów substancji zabronionej lub metody zabronionej albo podanie lub usiłowanie

podania zawodnikowi w okresie poza zawodami substancji zabronionej w okresie poza zawodami lub metody zabronionej w okresie poza zawodami;

9) pomocnictwo, podżeganie lub każdy inny rodzaj świadomego współdziałania wiążący się z zachowaniem uznawanym za doping w sporcie lub usiłowaniem takiego zachowania lub naruszeniem warunków kary dyskwalifikacji przez inną osobę;
10) współpracę w ramach obowiązków zawodowych lub innych obowiązków związanych ze sportem z osobą pomagającą w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego, która:
    a) podlegając przepisom o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, odbywa karę dyskwalifikacji, lub
    b) nie podlegając przepisom o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, została skazana lub dowiedziono jej udziału w zachowaniu uznawanym za doping w sporcie w postępowaniu karnym, dyscyplinarnym lub dotyczącym odpowiedzialności zawodowej, lub
    c) działa jako przedstawiciel lub pośrednik osób, o których mowa w lit. a lub b.

Przy czym współpracę, o której mowa w pkt 10, uznaje się za doping w sporcie, jeżeli:

1) zawodnik lub inna osoba podejmująca tę współpracę została uprzednio powiadomiona na piśmie przez właściwą organizację antydopingową lub Światową Agencję Antydopingową o statusie osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego, o którym mowa w pkt 10, oraz o konsekwencjach współpracy z tą osobą;
2) zawodnik lub inna osoba podejmująca współpracę może jej uniknąć;
3) właściwa organizacja antydopingowa dołożyła wszelkich starań w poinformowaniu osoby pomagającej w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego o przysługującym jej, w terminie 15 dni od dnia poinformowania, prawie do złożenia wyjaśnień o braku okoliczności, o których mowa w pkt 10 lit. a lub b.

Ponadto zakaz współpracy z osobą, o której mowa w pkt 10 lit. b, trwa przez okres 6 lat, licząc od dnia rozstrzygnięcia w postępowaniu karnym, dyscyplinarnym lub dotyczącym odpowiedzialności zawodowej albo przez okres odbywania kary orzeczonej w tym postępowaniu, jeśli jej wymiar przekracza 6 lat.

Jednocześnie zarówno projekt, jak i obecna ustawa o sporcie stanowią, że dopingiem w sporcie nie są przypadki określone w art. 3 ust. 1 pkt. 1, 2, 6 i 8, jeżeli są one uzasadnione celem leczniczym, a zawodnik otrzymał zgodę na stosowanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie.

W omawianym zakresie przepisy projektowanej ustawy są zgodne z postanowieniami tejże konwencji. Należy przy tym nadmienić, że substancje oraz metody zabronione definiuje się w projekcie przez odesłanie do załącznika nr 1 do przywoływanej konwencji.

Projektowana ustawa przewiduje również w art. 2 pkt 3 definicję pojęcia „okres podczas zawodów", a więc kluczowego dla interpretacji zadań Agencji, a także przebiegu kontroli antydopingowej. Zostało ono wprowadzone do projektu, gdyż jego znaczenie odbiega od potocznego rozumienia tego terminu. Rozpoczyna się on bowiem nie z momentem rozpoczęcia zawodów, lecz na 12 godzin wcześniej. Również sama kontrola antydopingowa, a więc proces polegający na pobraniu próbki fizjologicznej zawodnika, nie musi zakończyć się przed zakończeniem zawodów, aby taką kontrolę uznać za przeprowadzoną podczas zawodów. Termin „podczas zawodów" obejmuje bowiem nie tylko okres zawodów aż do ich zakończenia, ale również okres kontroli antydopingowej z nimi związanej.

Ad 2.

Art. 44 ust. 1 ustawy o sporcie ustanawia Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie organem właściwym do zwalczania dopingu w sporcie. Jednocześnie art. 44 ust. 5 nakłada na Komisję szereg zadań, które ta ma realizować. Zgodnie z art. 44 ust. 8 ustawy obsługę Komisji zapewnia biuro Komisji, które działa w formie jednostki budżetowej. Taki stan prawny powoduje dualizm podmiotów w zakresie zwalczania dopingu w sporcie. Nakłada się na to m.in. natura prawna Komisji i biura Komisji oraz niedookreślona w ustawie o sporcie relacja Komisji do ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Ponadto należy nadmienić, że zadania przypisane Komisji realizuje *de facto* biuro Komisji, które odpowiada za obsługę samej Komisji jako organu kolegialnego. Zadania Komisji polegające na przygotowaniu planu kontroli, jej przeprowadzeniu oraz analizie otrzymanych wyników laboratoryjnych realizowane są przez pracowników biura Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Należy również

zwrócić uwagę, że to biuro Komisji jest dysponentem środków pochodzących z budżetu państwa przeznaczonych na zwalczanie dopingu w sporcie. W praktyce istnieje zatem problem związany z precyzyjnym rozgraniczeniem zakresu zadań obu podmiotów, co może wpływać negatywnie na ustalenie zasad reprezentacji Komisji na zewnątrz oraz osłabiać ocenę wiarygodności systemu antydopingowego w Polsce.

Istniejący dualizm podmiotów odpowiedzialnych za zwalczanie dopingu w sporcie implikuje również problemy związane z udziałem w międzynarodowych programach i projektach. Należy bowiem pamiętać, że to Komisja, a nie jej biuro, legitymuje się statusem narodowej organizacji antydopingowej w systematyce interesariuszy prowadzonej przez Światową Agencję Antydopingową (WADA). Podkreślenia wymaga fakt, że część wparcia finansowego udzielanego przez WADA, ale również udzielanego z Funduszu Dobrowolnego przewidzianego w Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, zarezerwowana jest dla narodowych organizacji antydopingowych. Biuro Komisji, nie posiadając takiego statusu, nie może być beneficjentem tych środków. Ponadto w sytuacji tej należy brać pod uwagę nie tylko skalę środków pochodzących z potencjalnego wsparcia, ale również prestiż uczestnictwa w organizowanych przez WADA projektach, w tym edukacyjnych czy badawczych.

Ponadto istnieje problem związany z określeniem sytuacji prawnej samej Komisji, którą ustawa o sporcie w art. 44 ust. 1 nazywa „organem", bez dookreślenia statusu prawnego. Problemem jest również brak określenia stosunku prawnego łączącego Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej. Jedyne wskazane w ustawie zależności pomiędzy tymi organami dotyczą powoływania i odwoływania członków Komisji przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej oraz obowiązku nadania statutu Komisji przez tegoż ministra. Nie uregulowano jednak innych zagadnień związanych z domniemaną podległością tego organu ministrowi właściwemu do spraw kultury fizycznej. Nie wszystkie spośród tych kwestii można rozstrzygnąć w zarządzeniu ministra, a w takiej właśnie formie nadawany jest statut Komisji.

Kolejnym problemem, który został dostrzeżony w trakcie oceny funkcjonowania ustawy o sporcie, jest forma prawna biura Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie, które zgodnie z art. 44 ust. 8 ustawy działa jako jednostka budżetowa. Oznacza to, że

biuro Komisji prowadzi swoją gospodarkę finansową zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870, z późn. zm.) oraz wydanymi na podstawie tejże ustawy aktami wykonawczymi. Podstawą gospodarki finansowej jednostki budżetowej jest plan dochodów i wydatków. Zgodnie z ustawą o finansach publicznych jednostka budżetowa pokrywa swoje wydatki bezpośrednio z budżetu państwa, a uzyskane dochody (w rzeczywistości przychody – w ekonomicznym rozumieniu tego terminu) odprowadza bezpośrednio na rachunek dochodów Skarbu Państwa. Oznacza to, że jednostka budżetowa na pokrycie swoich wydatków wykorzystuje zasoby budżetowe, a jeżeli osiąga dochody, to przekazuje je w całości na rachunek dochodów Skarbu Państwa.

Należy przy tym wskazać, że art. 44 ust. 5 pkt. 2 ustawy o sporcie stanowi, że jedynie Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie jest uprawniona do przeprowadzania kontroli antydopingowych podczas zawodów i poza nimi. Taki zapis ustawy o sporcie oraz wskazanie, że obsługujące prace Komisji biuro jest jednostką budżetową, rodzi problemy w momencie organizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej imprez sportowych rangi międzynarodowej. Organizatorzy tych imprez zwracają się do Komisji z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli antydopingowej podczas zawodów. W aktualnym stanie prawnym koszty związane z taką kontrolą są pokrywane bezpośrednio z budżetu biura Komisji, co w ujęciu mikroekonomicznym budżetu biura powoduje stratę, szczególnie, że poziomu wydatków na ten cel w ciągu roku nie sposób określić z odpowiednim wyprzedzeniem (każdorazowo są one rezultatem wniosków podmiotów zewnętrznych). Corocznie Komisja otrzymuje zapytania dotyczące pobrania od 300 do 500 próbek podczas międzynarodowych imprez sportowych organizowanych w Polsce. Należy jednak zwrócić uwagę, że są to środki szacowane jedynie na podstawie zapytań podmiotów zewnętrznych zainteresowanych wykonaniem kontroli antydopingowych przez Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Nie sposób jednak przewidzieć, jak będzie się kształtować skala potencjalnych środków z tego tytułu w sytuacji, gdy Agencja przystąpi do realizacji programu kontroli na zlecenie zewnętrzne. Jeżeli jakość świadczonych usług w tym zakresie oraz ich cena będą konkurencyjne na rynku, szacunki te mogą ulec zmianie. Kwota ww. środków uzależniona jest też od liczby międzynarodowych imprez sportowych organizowanych w Polsce. W przypadku przyznania naszemu krajowi organizacji dużej imprezy

sportowej, jak mistrzostwa świata w jednym z popularnych sportów, wyliczenie to może okazać się drastycznie zaniżone.

Nie byłaby zatem słuszna teza, iż zakładany w projektowanej ustawie efekt w postaci umożliwienia Agencji (obecnie Komisji) realizacji programu kontroli antydopingowej na zlecenie zewnętrznych komercyjnych podmiotów można osiągnąć w aktualnym stanie prawnym i przy aktualnej formie prawnej Komisji/biura Komisji. Oznacza to bowiem, że przy ustawowym obowiązku odprowadzania na rachunek budżetu państwa pobranych z tego tytułu dochodów rzeczywiste koszty realizacji świadczonych usług powinny być finansowane bezpośrednio z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej. W praktyce minister byłby zmuszony przeznaczać na realizację zadań z zakresu zwalczania dopingu w sporcie środki w większej kwocie niż to wynika z zamierzeń na najbliższe lata, przy jednoczesnej rezygnacji z innych finansowanych z części 25. budżetu państwa zadań. Nie wydaje się to możliwe.

Kolejnym problemem związanym z formą prawną biura Komisji jest utrata potencjalnych źródeł finansowania w związku z niemożliwością aplikowania o środki z programów i UE (np. program Erasmus+), Funduszu Dobrowolnego Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie czy w ramach wsparcia projektów społecznych i naukowych przez WADA lub inne podmioty.

Rozwiązaniem powyższej sytuacji jest proponowana w projekcie rezygnacja z dwupodmiotowego systemu instytucjonalnego na rzecz jednolitej, nowej struktury organizacyjnej – Polskiej Agencji Antydopingowej, która ma działać jako państwowa osoba prawna. Powołanie do życia nowego podmiotu, wbrew pozorom, nie wiąże się z koniecznością zabezpieczenia na jej funkcjonowanie wyższych środków budżetowych. Planowane w budżecie państwa w ramach części budżetowej, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej, środki na zwalczanie dopingu w sporcie w latach 2017–2020 będą wyższe niż w roku 2016 (początkowo wzrost o 1 mln zł do poziomu 3 mln zł) z uwagi na rosnące koszty kontroli i analiz antydopingowych (zmiana dokumentów technicznych Światowej Agencji Antydopingowej) oraz plany zwiększenia, niezależnie od zmian formy prawnej odpowiedzialnego podmiotu, liczby próbek pobieranych w toku kontroli w nadchodzących latach. Program Rozwoju Sportu do 2020 r., przyjęty uchwałą Rady

Ministrów z dnia 31 sierpnia 2015 r. (M.P. poz. 989), zakłada zwiększenie liczby próbek pobieranych przez uprawniony podmiot z 3320 w 2016 r. do 4520 próbek w roku 2020. Oznacza to konieczność zabezpieczenia większej liczby środków budżetowych na działalność antydopingową.

Projektowana ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie przewiduje w rozdziale 2 powołanie Polskiej Agencji Antydopingowej (sam przepis o utworzeniu Agencji znajduje się w rozdziale 9 zatytułowanym „Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe"), która zgodnie z art. 4 ust. 1 działać będzie jako państwowa osoba prawna. Przepis ten przesądza zatem, w jakiej formie prawnej funkcjonować będzie Agencja. O ocenie tej formy nie może przesądzać nazwa podmiotu. Polska Agencja Antydopingowa nie będzie zatem działać jako agencja wykonawcza. Nazewnictwo tworzonego przepisami projektowanej ustawy podmiotu nawiązuje do przyjętej w środowisku międzynarodowym nomenklatury dla podmiotów zwalczających doping w sporcie – koordynatorem światowego programu zwalczania dopingu w sporcie jest Światowa Agencja Antydopingowa (WADA), a na płaszczyźnie narodowej działają narodowe agencje antydopingowe, np. Agencja Antydopingowa Stanów Zjednoczonych (ang. *United States Anti-Doping Agency*, USADA) czy Australijska Agencja Antydopingowa (ang. *Australian Anti-Doping Agency*, ASADA). Aktualnie w obrocie prawnym funkcjonują już państwowe osoby prawne posiadające człon „agencja" w nazwie, w tym Polska Agencja Żeglugi Powietrznej czy Agencja Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji.

Osobowość prawna przyznana Agencji daje możliwość aktywnego pozyskiwania dodatkowych środków na działalność bieżącą, uczestnictwa w międzynarodowych programach finansowanych ze środków organizacji międzynarodowych oraz świadczenia kontroli antydopingowych dla podmiotów zewnętrznych. Jednocześnie art. 4 ust. 3 i 4 projektu ustawy regulują kwestie związane z nadzorem sprawowanym przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej nad Agencją oraz zadania tegoż ministra związane z nadaniem jej statutu. Zgodnie z art. 4 ust. 4 projektu ustawy, nadawany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej statut określa organizację wewnętrzną Agencji oraz jej szczegółowy zakres działania. Doprecyzowanie zasad nadzoru ministra nad Agencją pozwoli uniknąć ewentualnych wątpliwości powstałych w trakcie funkcjonowania przepisów ustawy o sporcie.

W rozdziale 2 omawianego projektu określa się również zadania Agencji, strukturę jej organów wraz z ich zadaniami. Zgodnie z art. 5 projektu ustawy do zadań Agencji należy w szczególności:

1) określanie zasad i przebiegu kontroli antydopingowej;
2) ustanawianie reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie;
3) planowanie i przeprowadzanie kontroli antydopingowej w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi;
4) szkolenie i podnoszenie kwalifikacji kontrolerów antydopingowych Agencji;
5) przyznawanie zgody na używanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej przez zawodnika, o której mowa w art. 3 ust. 4 projektu;
6) opracowywanie, wdrażanie i wspieranie programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
7) powiadamianie zawodników lub innych osób podejmujących współpracę z osobą pomagającą w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego o statusie tej osoby, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 10 projektu, oraz o konsekwencjach współpracy z tą osobą;
8) opiniowanie projektów założeń projektów ustaw oraz projektów aktów prawnych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
9) współpraca z zagranicznymi podmiotami właściwymi w zakresie zwalczania dopingu w sporcie;
10) współpraca z organami administracji publicznej, instytutami badawczymi oraz innymi podmiotami właściwymi w zakresie badań wspierających zwalczanie dopingu w sporcie.

Zadanie dotyczące stanowienia przez Agencję reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie zostało ukształtowane w projekcie w sposób analogiczny do odpowiednich przepisów ustawy o sporcie. Przepis art. 44 ust. 5 pkt 5 tejże ustawy przewiduje, że do zadań Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie należy ustanawianie reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie. Ustanawianie i realizacja reguł dyscyplinarnych w pozostałym zakresie, zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o sporcie, należy do kompetencji polskich związków sportowych. W żadnym z ww. przypadków reguły te nie zostały sformułowane w samej ustawie.

Powyższe wynika z koncepcji autonomii i specyfiki sportu, którą uznaje również Trybunał Sprawiedliwości UE (por. sprawy: *C-51/96 oraz C-191/97 - Deliège*

przeciwko Ligue Francophone de Judo et Disciplines ASBL oraz *C-176/96 - Lehtonen i inni przeciwko Fédération Royale Belge des Sociétés de Basketball ASBL*). Specyfika sportu objawia się m. in. tym, że odpowiedzialność dyscyplinarna za doping w sporcie istnieje na bazie regulacji podmiotów ruchu sportowego, niezależnie od tego, czy jest ona regulowana w krajowym porządku prawnym. Uregulowanie przedmiotowych kwestii w ustawie w niezbędnym zakresie wymagane jest z uwagi na zobowiązania międzynarodowe, jakie przyjęła na siebie Polska jako strona ww. umów międzynarodowych. Pozwala na poprawną „transpozycję" wiążących umów międzynarodowych do krajowego porządku prawnego, wprowadza jednolite standardy i – w granicach przewidzianych wskazanymi powyżej regulacjami międzynarodowymi – zapewnia jednolite procedury dla stron postępowania dotyczącego stosowania dopingu w sporcie.

Reguły dyscyplinarne dotyczące dopingu w sporcie oraz zasady i przebieg kontroli antydopingowej określa Światowy Kodeks Antydopingowy oraz międzynarodowy standard badań i śledztw Światowej Agencji Antydopingowej (WADA). Stroną Kodeksu jest Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Przewodniczący Komisji podpisał stosowny dokument w tej sprawie 8 kwietnia 2004 r. Z kolei do przestrzegania zasad Kodeksu zobowiązuje Polskę art. 4 ust. 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie.

Kodeks stanowi (zob. wprowadzenie), że wszystkie jego postanowienia są obowiązkowe i wiążące co do istoty oraz że mają one zastosowanie do wszystkich organizacji antydopingowych (w tym działającej obecnie na podstawie art. 44 ustawy o sporcie Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie, a w przyszłości Polskiej Agencji Antydopingowej), a także samych zawodników. Ponadto art. 20.5.2. Kodeksu zobowiązuje wszystkie narodowe organizacje antydopingowe (w tym Komisję, a w przyszłości Agencję) do przyjęcia i wdrożenia przepisów antydopingowych oraz prowadzenia działań zgodnie z postanowieniami Kodeksu. Natomiast art. 21.1.1. Kodeksu nakłada na zawodników obowiązek dostosowania się do tych przepisów, przyjętych zgodnie z postanowieniami Kodeksu.

Zadanie Agencji związane z kontrolą antydopingową polegać ma na jej planowaniu oraz przeprowadzaniu. Planowanie kontroli to proces obejmujący m.in. ocenę ryzyka (analizę, której celem jest wskazanie, jakie sporty i w zakresie jakich substancji i metod

zabronionych podatne są na doping), wskazanie ogólnej liczby zawodników objętych programem kontroli antydopingowej w danym roku, ustalenie priorytetowych sportów na potrzeby kontroli antydopingowej w oparciu o wykonaną wcześniej analizę ryzyka, a także typowanie konkretnych zawodników do kontroli antydopingowej, zarówno w ramach tzw. kontroli ukierunkowanej, jak i w drodze wyboru losowego. Z kolei przeprowadzenie kontroli antydopingowej obejmuje następujące etapy: powiadomienie zawodnika o wytypowaniu do kontroli, przygotowanie do sesji pobrania próbki fizjologicznej, przeprowadzenie tej sesji oraz transport próbki fizjologicznej do laboratorium mającego przeprowadzić jej analizy, a dokumentacji tejże próbki – do podmiotu odpowiedzialnego za jej pobranie, w tym wypadku do Agencji.

W art. 6 projektowanej ustawy ustalono, że organami nowo powoływanej Agencji będą Dyrektor Agencji oraz Rada Agencji, których zadania określają odpowiednio art. 7 ust. 2 i art. 12 projektowanej ustawy. Zadania związane z zarządzaniem działalnością nowego podmiotu, w tym reprezentowaniem Agencji na zewnątrz, powierzono Dyrektorowi Agencji, który jest powoływany i odwoływany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. W obu przypadkach swoją opinię w tych sprawach wyraża Rada Agencji. Ponadto w art. 10 ust. 2 projektowanej ustawy precyzuje się czas trwania kadencji Dyrektora Agencji (która wynosić ma 5 lat) oraz zasady jego wyłaniania (art. 10 ust. 4). Zgodnie z projektem wybór Dyrektora dokonywany jest na podstawie otwartego i konkurencyjnego naboru organizowanego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Projekt ustawy określa szczegółowo warunki związane z przeprowadzeniem naboru: wymogi, które musi spełniać kandydat na Dyrektora Agencji, sposób publikacji ogłoszenia o naborze oraz jego treść, jak również skład i tryb pracy zespołu powołanego do przeprowadzenia naboru. Rozwiązania szczegółowe w tym zakresie wzorowano na regulacji art. 14e ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2012 r. poz. 392, z późn. zm.).

Projekt ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie zakłada, że Dyrektorem Agencji może być jedynie osoba będąca obywatelem polskim. Takie rozwiązanie wiąże się z faktem wykonywania przez Dyrektora Agencji władzy publicznej. Zgodnie z przyjętymi założeniami Dyrektor sprawuje nie tylko funkcje reprezentacyjno-sprawozdawcze, ale decyduje również o przeznaczeniu środków publicznych w ramach przyznanych dotacji budżetowych (plan finansowy). Ponadto Dyrektor Agencji wykonuje zwierzchnictwo służbowe w stosunku do kontrolerów antydopingowych Agencji, którzy podczas

pełnienia obowiązków służbowych i w związku z ich pełnieniem korzystają z ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny dla funkcjonariuszy publicznych. Co najważniejsze, Dyrektor Agencji odpowiada za prawidłowość realizacji kontroli antydopingowej, której prowadzenie stanowi zobowiązanie międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do przywoływanych już w uzasadnieniu umów międzynarodowych.

Omawiane powyżej ograniczenie swobody przepływu pracowników znajduje zatem uzasadnienie i jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, która dopuszcza ograniczenie dostępu do niektórych stanowisk w sektorze publicznym wyłącznie do obywateli swojego kraju. Potwierdzenie dla tego stanowiska można znaleźć w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości UE vide Commission of the European Communities v Kingdom of Belgium (Société nationales des chemins de fer belges (SNCB 1)), C-149/79, 17 grudnia 1980 r. oraz Colegio de Oficiales de la Marina Marcante Española przeciwko Administración del Estado, C-405/01, 30 września 2003 r.

Art. 12 projektowanej ustawy wskazuje, że do zadań Rady Agencji należy m.in. opiniowanie projektu rocznego planu finansowego Agencji, rocznego sprawozdania finansowego Agencji, rocznych i wieloletnich planów działania Agencji oraz sprawozdania z działalności Agencji. Ponadto zadaniem Rady Agencji jest wyrażanie opinii w sprawie powołania członków Panelu Dyscyplinarnego, który ma działać przy Polskiej Agencji Antydopingowej.

Jednocześnie w art. 13 ust. 2 określa się skład Rady Agencji, który obejmuje przedstawicieli ministra właściwego do spraw wewnętrznych (w związku ze współpracą Agencji z Policją), ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw finansów publicznych (celem zapewnienia właściwej współpracy Agencji ze Służbą Celną), a także Polskiego Komitetu Olimpijskiego oraz trzy osoby powołane na okres kadencji Rady, który określono na 4 lata, wykonujące zawody w dziedzinach: medycyny, sportu, etyki, biologii lub prawa. Wszyscy członkowie Rady muszą dawać rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Rady Agencji. Art. 15 ust. 1 projektu stanowi, że członków Rady Agencji powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej. Ustawa wprowadza również zakaz łączenia członkostwa w Radzie Agencji z funkcją we władzach polskiego związku sportowego oraz z funkcją członka

Panelu Dyscyplinarnego. Ponadto ustawa określa sposób wyłaniania Przewodniczącego Rady Agencji i jego zastępcy oraz przesądza o głównych zadaniach tego pierwszego.

Projektowana ustawa w art. 17 odnosi się również do zasad działania Rady Agencji. Przewiduje się, że Rada Agencji działa na posiedzeniach, które odbywają się nie rzadziej niż raz na trzy miesiące. Zwołuje je Przewodniczący Rady Agencji z własnej inicjatywy lub na wniosek członka Rady Agencji, Dyrektora Agencji lub ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Zgodnie z art. 18 projektu Rada Agencji wyraża swoje stanowisko w formie uchwał podejmowanych zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy składu Rady Agencji. Przewiduje się również możliwość podejmowania uchwał w trybie obiegowym. Projektowana ustawa określa także przesłanki wyłączenia członka Rady Agencji, w tym również jej Przewodniczącego, od udziału w sprawie będącej przedmiotem prac Rady.

Powyższe rozwiązania ustrojowe dotyczące funkcjonowania i struktury wewnętrznej państwowej osoby prawnej wzorowano na rozwiązaniach już istniejących, zastosowanych w przypadku ustaw statuujących Polskie Centrum Akredytacji, Ośrodek Studiów Wschodnich im. Marka Karpia czy Polski Instytut Spraw Międzynarodowych.

Ad 3.

Rozdział 3 ustawy wskazuje na główne zadanie Agencji, jakim jest przeprowadzanie kontroli antydopingowej zawodników, zarówno w okresie podczas zawodów, jak i w okresie poza nimi. Należy przy tym zaznaczyć, że realizując program kontroli antydopingowej, Agencja wykonuje zadanie dla dobra publicznego, które określono w art. 23 ust. 1 pkt ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922). Powyższa kwestia zostanie szerzej omówiona w dalszej części uzasadnienia, poświęconej wprowadzeniu pojęcia interesu publicznego w kontekście działań realizowanych przez Agencję (pkt 10).

Projektowana ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie w rozdziale 3 precyzuje kwestie związane z samą kontrolą antydopingową. Zgodnie z art. 22 ust. 1 kontrolę antydopingową przeprowadzają kontrolerzy antydopingowi Agencji. Z kolei art. 22 ust. 2 projektu ustawy w sposób enumeratywny wymienia wymogi, jakie musi spełnić osoba pełniąca tę funkcję. Przepis ten nakłada również na kontrolera obowiązek zdania egzaminu, który uprawnia do przeprowadzenia kontroli. Egzamin ten składa się na zakończenie przeprowadzanego przez Agencję szkolenia kontrolerów

antydopingowych. Projektowana ustawa określa podstawowe zasady organizacji szkolenia, w tym kwalifikacje wykładowcy i instruktora prowadzących szkolenie, jak również organizacji samego egzaminu. W pozostałym zakresie przewiduje natomiast wydanie przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej rozporządzenia, które określać będzie organizację i sposób przeprowadzenia szkolenia dla kontrolerów, program tych szkoleń, rodzaje zajęć, tryb przeprowadzania egzaminu oraz wzór certyfikatu i legitymacji służbowej kontrolera antydopingowego Agencji. Rozwiązania szczegółowe w tym zakresie projektodawca wzorował na regulacji art. 18 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. poz. 1635, z późn. zm.).

Przepis art. 28 ust. 1 projektu ustawy nakłada również na kontrolerów, w toku realizowanej kontroli, obowiązki w zakresie przygotowania miejsca i sprzętu do przeprowadzenia kontroli antydopingowej oraz zabezpieczenia go przed dostępem osób trzecich, powiadomienia zawodnika o wytypowaniu do kontroli, prawidłowego pobrania, zabezpieczenia i dostarczenia jego próbki wraz z dokumentacją kontroli do laboratorium wskazanego przez Agencję oraz sporządzenia protokołu kontroli antydopingowej, a także przestrzegania międzynarodowych standardów WADA. Ponadto ustawa zawiera informację o koniecznych elementach protokołu kontroli antydopingowej (art. 28 ust. 2).

Powyższe potwierdza, że Polska Agencja Antydopingowa, podobnie jak obecnie Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie, zobowiązana będzie do stosowania w prowadzonych kontrolach antydopingowych międzynarodowych standardów oraz dokumentów technicznych Światowej Agencji Antydopingowej. Wszystkie aspekty samego procesu kontroli antydopingowej zostały omówione w międzynarodowym standardzie badań i śledztw *(International Standard for Testing and Investigations),* który podlega cyklicznym aktualizacjom.

Przesądza to o powodach, dla których w projekcie nie zawarto większości aspektów związanych z kontrolą antydopingową. Należy wskazać, że przesłanki i okoliczności poddawania zawodników kontroli antydopingowej, w tym ich prawa, zostaną określone w ramach zasad przebiegu kontroli antydopingowej, przyjmowanych przez Agencję, w sposób zgodny z odpowiednimi przepisami Światowego Kodeksu Antydopingowego. Co warto podkreślić, materia ta nie jest kreowana przepisami prawa powszechnie

obowiązującego, a przepisami międzynarodowymi ruchu sportowego, które będą miały zastosowanie bez względu na fakt istnienia w tym przedmiocie regulacji ustawowej. Co więcej, określenie zasad kontroli antydopingowej w ustawie w sposób zgodny z postanowieniami Kodeksu wymaga z jednej strony wprowadzenia bardzo kompleksowej regulacji do projektowanego aktu prawnego (porównywalnej objętością z międzynarodowym standardem badań i śledztw WADA), co nie jest celem projektodawcy, zaś z drugiej strony byłoby rozwiązaniem mało elastycznym (standardy kontroli podlegają cyklicznym zmianom) oraz rodzącym ryzyko błędnej lub niedokładnej „transpozycji", szczególnie jeżeli wziąć pod uwagę specjalistyczny język standardów międzynarodowych w tym zakresie.

Ad 4.

Dla zapewnienia odpowiednich warunków finansowania działalności Agencji, w rozdziale 4 projektowanej ustawy określa się zasady jej gospodarki finansowej. Na dofinansowanie działalności bieżącej Agencji, związanej z realizacją jej zadań, Agencja otrzymuje dotację podmiotową z budżetu państwa. Zasady przyznawania, realizacji i rozliczania dotacji określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Ponadto, w przeciwieństwie do rozwiązania przyjętego w ustawie o sporcie w zakresie funkcjonowania biura Komisji, projektowana ustawa pozwala na prowadzenie przez Agencję działalności gospodarczej w ramach realizacji niektórych jej zadań. Agencja może prowadzić działalność gospodarczą w zakresie kontroli antydopingowej podczas zawodów oraz poza nimi, wspierania, opracowywania i wdrażania programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych dotyczących zwalczania dopingu w sporcie oraz w zakresie badań naukowych wspierających zwalczanie dopingu w sporcie. Działalność gospodarcza w zakresie kontroli antydopingowej polegać będzie na realizacji kontroli na zlecenie organizatorów zawodów sportowych odbywających się w Polsce, które to zawody nie są objęte krajowym programem kontroli antydopingowej finansowanym ze środków dotacji (kontrolą objęci są wówczas wskazani przez organizatora uczestnicy zawodów), jak również na zlecenie zagranicznych organizacji antydopingowych (narodowych organizacji antydopingowych oraz międzynarodowych organizacji sportowych działających w danym sporcie) – w odniesieniu do zawodników objętych programem kontroli tych organizacji, przygotowujących się do współzawodnictwa sportowego lub uczestniczących we współzawodnictwie sportowym w Polsce. Oznacza to, że Agencja będzie mogła w pełni realizować program kontroli

antydopingowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez konieczności pozyskiwania na ten cel dodatkowych środków z budżetu państwa. Pozostała działalność gospodarcza obejmować będzie działania edukacyjne inne niż zaplanowane przez Agencję, prowadzone na zlecenie podmiotów zewnętrznych (np. klubów sportowych) oraz poradnictwo lub udział w komercyjnych projektach badawczych.

Jednocześnie projektowana ustawa pozwala Agencji na pozyskiwanie środków z:

1) dotacji celowych z budżetu państwa przeznaczonych na:
   a) realizację zadań Agencji, w tym na współfinansowanie programów i projektów finansowanych z udziałem środków europejskich,
   b) finansowanie lub dofinansowanie inwestycji Agencji;
2) krajowych i międzynarodowych projektów i programów badawczych;
3) budżetu Unii Europejskiej;
4) działalności gospodarczej;
5) odsetek od środków zgromadzonych na rachunkach bankowych Agencji, z wyjątkiem odsetek od środków pochodzących z dotacji budżetowych;
6) zapisów, spadków i darowizn.

Należy podkreślić, że przepis art. 30 ust. 2 pkt 5 projektowanej ustawy odnosi się w ogólnym zakresie do wszystkich odsetek od środków zgromadzonych na rachunkach bankowych Agencji, z wyjątkiem odsetek od środków pochodzących z dotacji budżetowych, zatem także do odsetek od wolnych środków przekazanych w depozyt, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (art. 48 ust. 2). Polska Agencja Antydopingowa, jako państwowa osoba prawna, jest zobowiązana do stosowania przepisów tejże ustawy.

Art. 31 projektowanej ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie nakłada na Agencję obowiązek prowadzenia samodzielnej gospodarki finansowej na podstawie planu finansowego, zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Projekt rocznego planu finansowego podlega zaopiniowaniu przez Radę Agencji oraz zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, po czym jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Obowiązek sporządzenia projektu planu finansowego ciąży na Dyrektorze Agencji.

Art. 33 projektu przewiduje utworzenie następujących funduszy własnych Agencji:

1) funduszu podstawowego oraz
2) funduszu rezerwowego.

Ad 5.

Art. 21 ust. 1 projektowanej ustawy nakłada na zawodników obowiązek poddawania się kontroli antydopingowej prowadzonej przez Agencję, zarówno w okresie podczas zawodów, jak i w okresie poza nimi. Podobne rozwiązanie (obowiązek poddania się kontroli pod groźbą utraty licencji zawodniczej) obowiązywało pod rządami uchylonej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. poz. 1298, z późn. zm.).

Przepis art. 21 ust. 2 projektowanej ustawy przewiduje też dodatkowe obowiązki zawodnika związane z kontrolą antydopingową. Po pierwsze, jest on zobowiązany do przedstawiania informacji o miejscu swojego pobytu w okresie kolejnych trzech miesięcy, co ma ułatwić Agencji przeprowadzenie ewentualnej kontroli antydopingowej poza zawodami. Obowiązek ten wynika z przepisów międzynarodowych Światowej Agencji Antydopingowej. Nieprzedstawienie tej informacji jest uznawane za doping w sporcie, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 4 projektowanej ustawy. Po drugie, zawodnik jest zobowiązany do przedstawienia w toku kontroli antydopingowej informacji o przyjmowanych lekach i suplementach diety oraz wykonanych transfuzjach krwi. Informacja ta stanowi część protokołu kontroli antydopingowej, stosownie do art. 28 ust. 2 pkt 5 projektu.

Ad 6.

Stosownie do treści uchylonego ustawą z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o sporcie (Dz. U. poz. 1171) art. 43 ust. 6 ustawy o sporcie, podmioty prowadzące działalność sportową, w szczególności polskie związki sportowe, realizowały odpowiedzialność dyscyplinarną za stosowanie dopingu w sporcie w zakresie określonym w ich regulaminach. Należy wskazać, że orzecznictwo polskich związków sportowych w sprawach o naruszenie przepisów antydopingowych nie było w konsekwencji jednolite. Często dochodziło też do wydawania decyzji dyscyplinarnych rażąco sprzecznych z obowiązującymi przepisami antydopingowymi (np. orzekanie kary poniżej dolnego progu zagrożenia). Po części wynikało to z faktu, iż osobom orzekającym w sprawach o doping w sporcie brakowało doświadczenia, często nie miały też one odpowiedniego przygotowania zawodowego. Problem ten dotykał

w szczególności małych i średnich polskich związków sportowych. Powyższy stan skutkował ogólną niską oceną polskiego systemu orzecznictwa dyscyplinarnego w sprawach o doping w sporcie, której wyrazem jest m.in. duża liczba przypadków zaskarżania orzeczeń polskich związków sportowych przez WADA bądź to do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl, bądź do analogicznego Trybunału w Lozannie (CAS).

Próbując poprawić zaistniałą sytuację, w dniu 7 lipca 2016 r. uchwalono ustawę o zmianie ustawy o sporcie, która zakłada przekazanie przez polskie związki sportowe Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie wyłącznego uprawnienia do stanowienia i realizacji reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie. Rozwiązanie to podtrzymuje się w projektowanej ustawie. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 do zadań Agencji należy ustanawianie reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie, a na podstawie zmienianego projektowaną ustawą art. 13 ust. 5 ustawy o sporcie polski związek sportowy uznaje i respektuje tak stanowione reguły, natomiast Agencji przysługuje wyłączne prawo do ich realizacji.

Dodatkowo proponuje się w projekcie ustanowienie Panelu Dyscyplinarnego, którego zadaniem byłoby orzekanie w sprawach o doping w sporcie. Zgodnie z art. 35 projektowanej ustawy, Panel działa, zgodnie z regułami dyscyplinarnymi dotyczącymi dopingu w sporcie, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 projektowanej ustawy, przy Polskiej Agencji Antydopingowej i rozstrzyga w sposób bezstronny o odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, zgodnie z zasadami Światowego Kodeksu Antydopingowego, stosownie do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie.

Ponadto artykuł 35 ust. 3 projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie stanowi o dwuinstancyjności orzekania w sprawach rozstrzyganych przez Panel.

Przepisy rozdziału 5 regulują również zasady powoływania członków Panelu. Zgodnie z art. 36 ust. 1 projektu Panel Dyscyplinarny składa się z nie więcej niż dwudziestu członków, nie mniej niż pięciu do rozstrzygania w każdej instancji. Kwestia określenia liczby członków Panelu każdej z instancji powinna pozostać otwarta, z uwagi na niedającą się przewidzieć liczbę rozpatrywanych przez Panel spraw. Jeżeli liczba ta znacząco wzrośnie, wówczas powołani zostaną nowi członkowie Panelu. Przepis określa zatem jedynie maksymalną liczbę członków Panelu ogółem oraz minimalną

liczbę członków każdej instancji (czego nie należy utożsamiać z liczbą członków składów orzekających w konkretnej sprawie), aby zabezpieczyć prawidłowy przebieg prac Panelu w początkowej fazie jego działalności. Członkowie każdej instancji wybierają spośród siebie przewodniczącego. Jednocześnie przewodniczącego i członków składu orzekającego wyznacza Przewodniczący Panelu właściwej instancji.

Zgodnie z art. 36 ust. 2 członkiem Panelu może być osoba, która legitymuje się doświadczeniem zawodowym w dziedzinie: medycyny, sportu, etyki, biologii lub prawa. Jednocześnie przynajmniej połowa członków Panelu musi legitymować się wykształceniem wyższym z zakresu nauk prawnych. Członkowie Panelu muszą dawać rękojmię prawidłowego wykonywania zadań Panelu, posiadać pełną zdolność do czynności prawnych, korzystać z pełni praw publicznych, posiadać nieposzlakowaną opinię, nie być skazanymi prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz posiadać doświadczenie w zakresie orzekania w sprawach dyscyplinarnych w sporcie. Członków Panelu powołuje minister właściwy do spraw kultury fizycznej, po zasięgnięciu opinii Rady Agencji, na okres 3-letniej kadencji.

Artykuł 40 określa ponadto podstawowe zasady działania Panelu, stanowiąc m.in., iż rozpoznaje on sprawy na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 40 ust. 4 zasadą jest pierwsza ze wskazanych form rozpoznania sprawy. Posiedzenie niejawne odbywa się tylko wówczas, gdy osoba, której sprawa dotyczy, zrezygnuje z przysługującego jej uprawnienia do przeprowadzenia rozprawy. W dalszej części art. 40 stanowi również o skutkach niestawiennictwa na rozprawę osoby, której sprawa dotyczy. Przepis ten wprowadza również zasadę jawności toczących się przed Panelem rozpraw, przewidując możliwość jej ograniczenia w okolicznościach wskazanych w projekcie. Przewiduje się także prawo Dyrektora Agencji lub wyznaczonego przez niego pracownika Agencji do udziału w rozprawie lub posiedzeniu Panelu.

Projektowana ustawa wprowadza również uprawnienie ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do odwołania członka Panelu Dyscyplinarnego (art. 38 ust. 1) w przypadkach określonych w ustawie (art. 37 ust. 2), a także przewiduje przesłanki wyłączenia członka Panelu od udziału w sprawie (art. 41).

Należy zaznaczyć, że za udział w posiedzeniach członkom Panelu przysługuje wynagrodzenie, które wypłaca Agencja w ramach swojego budżetu. Projekt precyzuje

wysokość wynagrodzenia przewodniczącego i członków składu orzekającego. Wynagrodzenie to określono w formie ułamka przeciętnego wynagrodzenia, analogicznie do przepisów art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168, z późn. zm.).

Podkreślenia wymaga fakt, że wiele polskich związków sportowych już obecnie bardzo pozytywnie odnosi się do idei funkcjonowania takiego organu. Część z nich w latach 2015–2016 zdecydowała się dobrowolnie na przekazanie kompetencji do rozstrzygania w sprawach dyscyplinarnych za doping w sporcie właśnie Panelowi. Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o sporcie Panel Dyscyplinarny uzyskał taką właściwość w stosunku do wszystkich sportów z mocy prawa. Doświadczenie zdobyte przez członków Panelu Dyscyplinarnego w tym okresie pozwoli na sprawne i skuteczne działanie tego organu pod rządami projektowanej ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie.

Ad 7.

W celu poprawy efektywności zwalczania dopingu w sporcie, szczególnie w kontekście promowanego przez WADA podejścia śledczego do zwalczania dopingu w sporcie, niezbędnym jest uregulowanie w drodze odpowiedniego przepisu ustawowego zasad współpracy Agencji z następującymi służbami: Policja, Służba Celna, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa oraz z prokuratorami. Biorąc powyższe pod uwagę, w projekcie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie wprowadza się podstawę prawną dla takiej współpracy. Miałaby ona obejmować, zgodnie z art. 44 projektu, przekazywanie przez Policję, Służbę Celną, Straż Graniczną, Żandarmerię Wojskową i prokuratorów – z urzędu lub na wniosek – wszelkich informacji, którymi dysponują, w sytuacji gdy są one niezbędne Agencji do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie. Jednocześnie w ustawie o zwalczaniu dopingu w sporcie zastrzega się, że przekazywanie takich informacji może nastąpić tylko w przypadku, gdy nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa. Możliwość przekazanie informacji projekt uzależnia zatem od potencjalnego wpływu na toczące się postępowanie. Należy przy tym zaznaczyć, że często informacje zupełnie nieistotne z punktu widzenia tego postępowania mogą być niezwykle użyteczne w postępowaniu dyscyplinarnym za doping w sporcie. W związku

z powyższym rozwiązanie proponowane w projekcie należy uznać za niezwykle pożądane.

Należy zaznaczyć, że współpraca między Komisją do Zwalczania Dopingu w Sporcie, Służbą Celną a Policją jest prowadzona już obecnie i opiera się na porozumieniach o współpracy na rzecz walki z dopingiem w sporcie. Zakres rzeczowy tych porozumień nie obejmuje jednak wymiany informacji niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie. Wprowadzenie do ustawy przepisów o takiej współpracy wpłynie zatem pozytywnie na skuteczność działań przyszłej Agencji oraz pozwoli postrzegać Polską Agencję Antydopingową jako wiarygodnego partnera w tym zakresie. Jednocześnie Policja, Służba Celna, Straż Graniczna, Żandarmeria Wojskowa oraz prokuratorzy, po wejściu w życie ustawy w proponowanym brzmieniu, nie powinni podnosić wątpliwości dotyczących ram prawnych takiej współpracy.

Umożliwienie współpracy, o której mowa wyżej, stanowi również realizację zobowiązań międzynarodowych Polski, wynikających z wiążących nasze państwo umów międzynarodowych, w tym, w szczególności, Konwencji Antydopingowej Rady Europy (m.in. art. 3 i art. 4) oraz Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie (art. 8). Dla przykładu, art. 4 ust. 1 Konwencji Antydopingowej stanowi, że strony przyjmują, w razie potrzeby, odpowiednie regulacje prawne lub środki administracyjne (włącznie z postanowieniami o kontroli obrotu, posiadania, przywozu, rozprowadzania i sprzedaży) w celu ograniczenia dostępności, jak również używania niedozwolonych w sporcie środków dopingujących i metod dopingowych, a zwłaszcza sterydów anabolicznych.

Ponadto art. 45 projektowanej ustawy określa ramy współpracy między ministrem właściwym do spraw zdrowia a Agencją w zakresie informowania społeczeństwa o możliwym ryzyku występowania substancji zabronionych w suplementach diety i stosowania substancji zabronionych lub metod zabronionych oraz zapewniania prawidłowego oznakowania produktów leczniczych, w szczególności jeśli zawierają one substancje zabronione. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, gdy problem dopingu staje się coraz bardziej obecny w sporcie masowym i uprawianym rekreacyjnie (np. biegi masowe, kluby fitness i siłownie). Należy zaznaczyć, że mimo braku rekomendacji WADA w tym zakresie, problematyka ta była przedmiotem debaty na forum Unii Europejskiej. Jej grupa ekspercka ds. zwalczania dopingu (działała w latach

2011–2014) przygotowała w tym zakresie zbiór dobrych praktyk i rekomendacji. Jednym z najczęstszych powodów naruszania przepisów antydopingowych jest stosowanie przez zawodników zanieczyszczonych suplementów diety, zawierających substancje zabronione we współzawodnictwie sportowym.

Proponowane rozwiązanie stanowi również realizację zobowiązań międzynarodowych Polski. Zgodnie z art. 10 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, państwa-strony będą zachęcać producentów i dystrybutorów suplementów żywieniowych do wprowadzania najlepszych praktyk z zakresu sprzedaży i dystrybucji, włączając w to informację na temat składu analitycznego suplementów żywieniowych oraz gwarancję ich jakości.

Ad 8.

Projekt ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie zakłada utrzymanie rozwiązania przyjętego w art. 45 ustawy o sporcie, dotyczącego finansowania przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej działalności Instytutu Sportu – Państwowego Instytutu Badawczego, związanej z przeprowadzaniem analiz antydopingowych zlecanych przez powoływaną na podstawie przepisów projektowanej ustawy Polską Agencję Antydopingową. W tym celu minister utrzyma możliwość dotacji celowej na finansowanie ww. analiz oraz zakup niezbędnego do ich przeprowadzania sprzętu.

Działania te mają związek z utrzymaniem akredytacji Światowej Agencji Antydopingowej przez laboratorium – Zakład Badań Antydopingowych Instytutu Sportu. Posiadanie takiego laboratorium pozwoli na pełną realizację zobowiązań wynikających z Konwencji Antydopingowej Rady Europy oraz Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, których Polska jest stroną. Zgodnie z postanowieniami obu konwencji ich państwa-strony zobowiązują się do wspierania organizacji sportowych i organizacji antydopingowych podlegających ich kompetencjom w uzyskiwaniu dostępu do akredytowanego laboratorium kontroli antydopingowej w celu przeprowadzania analiz antydopingowych. Posiadanie takiego laboratorium to również prestiż, który utrwala pozycję kraju w ramach światowego systemu walki z dopingiem w sporcie oraz jest jednym z czynników decydujących o przyznaniu państwu organizacji międzynarodowych imprez sportowych (m.in. był to jeden z czynników decydujących o przyznaniu Tokio prawa do organizacji Igrzysk XXXII Olimpiady w 2020 r.).

Ad 9.

Przepisy karne ustawy o sporcie (art. 50) przewidują penalizację podawania substancji zabronionej lub stosowania metody zabronionej względem małoletniego, a także każdej innej osoby uczestniczącej lub przygotowującej się do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym, jeżeli ma to miejsce bez jej wiedzy. Z kolei wytwarzanie, handel i przewóz przez granicę substancji zabronionych, jednak tylko w przypadku, gdy są one jednocześnie produktami leczniczymi i jeśli odbywa się to w sposób niezgodny z przepisami Prawa farmaceutycznego, podlega karze na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. poz. 271, z późn. zm.).

Zakres penalizacji w obu przypadkach nie pozwala na efektywne stosowanie tych przepisów. Należy pamiętać, że do substancji zabronionych zalicza się także takie, które są zawarte w lekach wydawanych bez recepty, oraz że w niektórych sportach substancją zabronioną jest alkohol, co powoduje, że podawanie tych substancji, dość powszechnie dostępnych w produktach codziennego użytku, wypełnia przesłanki czynu zabronionego. Jest to rozwiązanie szczególnie kontrowersyjne w przypadku podawania alkoholu małoletniemu, zwłaszcza w konfrontacji z przestępstwem tzw. rozpijania małoletniego, który to czyn zakłada wielość zachowań sprawcy.

Z drugiej strony regulacja dotycząca zakazu wytwarzania, handlu i przemytu określonych produktów leczniczych nie jest wystarczająca na potrzeby zwalczania dopingu w sporcie, szczególnie zważywszy na wysokość ustawowego zagrożenia karą.

Projektowana ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie wprowadza w rozdziale 7 przepisy karne, które przewidują m.in. penalizację określonych zachowań związanych z podawaniem substancji zabronionych. Konstrukcja przepisów jest zbliżona do tej z art. 50 ustawy o sporcie, jednak penalizacja ogranicza się do podawania osobie małoletniej substancji zabronionej określonej w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie. Są to substancje o wyjątkowej szkodliwości dla zdrowia, w tym m.in. sterydy anaboliczne. Naruszenie zakazu określonego w tym przepisie zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3. Zaostrzenie kary z 2 lat pozbawienia wolności przewidzianych w ustawie o sporcie do lat 3 wynika ze szczególnego charakteru czynu, jakim jest podanie dopingu osobie małoletniej. Jest to czyn

wyjątkowo naganny, negatywnie nacechowany, o dużej społecznej szkodliwości, szczególnie gdy weźmie się pod uwagę niekorzystny wpływ, jaki mają na organizm młodego zawodnika substancje z grup wymienionych w dyspozycji przepisu. Dotychczasowe zagrożenie karą za popełnienie tego czynu, przewidziane w ustawie o sporcie, należy uznać za niewystarczające w kontekście przywołanego stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz zasad prewencji ogólnej i szczególnej. Podniesienie progu minimalnego zagrożenia karą ma mieć bowiem również charakter odstraszający. Projektowana ustawa przewiduje taką samą karę za podanie zawodnikowi pełnoletniemu substancji zabronionej bez jego wiedzy. Mamy tu ponownie do czynienia z zaostrzeniem odpowiedzialności, z tych samych powodów.

Jednocześnie projektowana ustawa wprowadza odpowiedzialność karną za udostępnianie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, substancji zabronionych określonych w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie lub przechowywanie ich w celu wprowadzenia do obrotu bez posiadania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego na podstawie przepisów art. 3 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne. Zgodnie z art. 48 ust. 1 projektu takie zachowanie zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3. Konstrukcja przepisu została w części oparta na art. 124 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.

Projektowana ustawa penalizuje również prowadzenie obrotu substancją zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, jeżeli odbywa się to bez zezwolenia, o którym mowa w art. 70, art. 74 lub art. 99 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne. Przywołane przepisy dotyczą prowadzenia, na podstawie zezwolenia, punktu aptecznego (art. 70), hurtowni farmaceutycznej (art. 74) oraz apteki ogólnodostępnej (art. 99). Czyn z art. 48 ust. 2 projektowanej ustawy zagrożony jest taką samą karą jak czyn z art. 22 ust. 1 – tej samej karze podlega również osoba, która dopuszcza się czynu z art. 48 ust. 3 projektu, który to wprowadza ostatnie z przestępstw wymienionych w projekcie, polegające na przywozie lub sprowadzaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancji zabronionych określonych w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie. Konstrukcja przepisu art. 48 ust. 2 została w części oparta na art. 125 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.

Celem zapewnienia powszechności i unifikacji przepisów karnych, przepisy art. 47 i art. 48 projektowanej ustawy powinny zostać umieszczone w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny. Przeciw takiemu rozwiązaniu przemawia argument trwałości i stabilności kodyfikacji prawa karnego, czemu nie służy lokalizowanie w Kodeksie karnym dużej liczby przepisów karnych, które podlegałyby częstym zmianom. Ponadto postulat zawarcia w Kodeksie karnym regulacji dotyczących wszystkich czynów karalnych wydaje się nierealny, stąd należy założyć, że regulacja ta nigdy nie będzie miała charakteru wyczerpującego. Biorąc powyższe pod uwagę, projektodawca zdecydował o lokalizacji przepisów karnych bezpośrednio w projektowanej ustawie. Warto przy tym wskazać powody, dla których przepisy art. 48 nie zostały umieszczone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, pomimo stosowanych w nich odesłań do przepisów materialnych tej ustawy. Kluczowym dla wyboru lokalizacji wspomnianych przepisów był podnoszony powszechnie w doktrynie postulat komunikatywności prawa karnego. Dla odbiorcy przepisów karnych zawartych zarówno w art. 47, jak i w art. 48 korzystniejsza jest sytuacja, gdy są one zlokalizowane w projektowanej ustawie – nie w kontekście ustalenia zakresu kryminalizacji, bo w tym wypadku przesłanki czynu zabronionego odnoszą się zarówno do innych przepisów projektowanej ustawy, jak i ustawy – Prawo farmaceutyczne (choć w opinii projektodawcy przepisy te wykazują bardziej integralny związek z projektowaną ustawą) – co właśnie w kontekście efektywności ich komunikowania odbiorcy. Projektowana ustawa jest adresowana przede wszystkim do zawodników, osób pomagających w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego czy do polskich związków sportowych. Lokalizacja komentowanych przepisów karnych w projektowanej ustawie daje znacznie większe szanse na zapoznanie się adresata z normą prawną niż ich umieszczenie w ustawie – Prawo farmaceutyczne. Należy przy tym wskazać, że czyny określone w art. 48 – choć muszą naruszać przepisy ustawy – Prawo farmaceutyczne, aby mieć charakter czynów zabronionych zgodnie z postanowieniami projektowanej ustawy – będą jednak działaniem podmiotów zupełnie innego kręgu niż adresaci norm ustawy – Prawo farmaceutyczne. Jak wskazują dotychczasowe doświadczenia Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie, zachowań tych dopuszczają się bowiem przede wszystkim sami zawodnicy, a także ich osoby bliskie oraz osoby pomagające w przygotowaniu do współzawodnictwa sportowego.

Ad 10.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 projektowanej ustawy Agencja realizuje, w okresie podczas zawodów i w okresie poza nimi, program kontroli antydopingowych, których celem jest zapewnienie uczciwości współzawodnictwa sportowego, ujawnianie przestępstw związanych ze stosowaniem substancji i metod zabronionych oraz ochrona zdrowia zawodników. Podejmowanie tych działać projekt definiuje jako realizację zadania dla dobra publicznego, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Powyższe rozwiązanie zapewnia Agencji możliwość przetwarzania danych osobowych zawodników poddawanych kontroli antydopingowej. Jest to konieczne szczególnie w kontekście opinii z dnia 13 lipca 2011 r. wydanej przez grupę roboczą art. 29 dyrektywy w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych. Zgodnie z treścią opinii zgody zawodnika na przetwarzanie danych osobowych w związku z kontrolą antydopingową nie można uznać za udzieloną całkowicie „dobrowolnie". Stąd konieczność wskazania innej podstawy przetwarzania danych osobowych w procesie, który jest niewątpliwie realizowany dla dobra publicznego (w interesie publicznym).

Powyższe zyskuje na znaczeniu w kontekście zakończonych w UE prac nad rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1). Zastąpi ono obowiązującą w tym zakresie dyrektywę (95/46/EC) i wejdzie w życie po dwuletnim okresie *vacatio legis* (w 2018 r.).

Rozporządzenie, podobnie jak obowiązująca dyrektywa (a w ślad za nią również implementująca ją do prawa polskiego ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych), określa warunki dopuszczalności przetwarzania danych osobowych. Należą do nich przede wszystkim: zgoda wyrażona przez podmiot, którego dane będą przetwarzane, lub sytuacja, w której przetwarzanie danych jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego. Stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych, przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy m.in.: jest ono niezbędne do wykonania

określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego.

Projekt rozporządzenia przewiduje w powyższym zakresie m.in. wprowadzenie nowych warunków ważności zgody na przetwarzanie danych osobowych. Zgoda taka nie będzie pozostawać w mocy, jeśli do jej wyrażenia dojdzie między podmiotami będącymi w stosunku zależności (których pozycja jest nierównoprawna). Zalicza się do tych sytuacji również zgodę zawodnika na przetwarzanie danych na potrzeby kontroli antydopingowej. Sytuacja ta nie stanowi w istocie *novum* w związku z wydaną wcześniej opinią grupy roboczej art. 29.

Zgodnie z powyższym rozporządzenie wprowadza w tym zakresie jedynie stan pewności co do nieważności tak udzielonej zgody przez zawodnika. Rozporządzenie przewiduje jednak również możliwość przetwarzania i przekazywania danych osobowych, pod warunkiem że odbywa się to w interesie publicznym (również dyrektywa posługuje się tym terminem, co w ustawie o ochronie danych osobowych określono jako „dobro publiczne"; należy jednak domniemywać, że zakres pojęciowy obu terminów, zarówno użytego w dyrektywie, jak i w rozporządzeniu, jest tożsamy). Klauzula tego rodzaju musi być jednak uwzględniona bądź to w prawie krajowym, bądź w prawie UE. Obecnie brak jest takiej klauzuli w polskim porządku prawnym i nie przewiduje się jej wprowadzenia w prawie UE.

Mając na uwadze powyższe, konieczne jest wprowadzenie stosownej klauzuli interesu publicznego (dobra publicznego) do polskiego porządku prawnego. Wskazywałaby ona, że przetwarzanie i przekazywanie danych osobowych związanych z kontrolą antydopingową zawodników odbywa się właśnie w interesie publicznym.

Wymogom tym wychodzi naprzeciw art. 29 ust. 1 projektowanej ustawy, który zakłada wprost, że Agencja, przeprowadzając program kontroli antydopingowych podczas zawodów i poza nimi, realizuje to zadanie dla dobra publicznego, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, zgodnie z którym przetwarzanie danych osobowych jest niezbędne do wykonywania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego.

Projekt ustawy określa również zakres przetwarzanych danych osobowych. W myśl art. 29 ust. 2 Agencja otrzymuje prawo do przetwarzania następujących danych osobowych:

1) nazwisko;

2) imię (imiona);
3) adres miejsca zamieszkania;
4) data i miejsce urodzenia;
5) numer PESEL;
6) seria i numer dokumentu tożsamości;
7) obywatelstwo;
8) płeć;
9) wizerunek twarzy;
10) podpis;
11) adres poczty elektronicznej;
12) numer telefonu;
13) nazwa uprawianego sportu;
14) przynależność do organizacji sportowej;
15) informacja o miejscu pobytu w okresie kolejnych trzech miesięcy;
16) informacja o przebiegu dotychczasowej kontroli antydopingowej;
17) informacja o stosowanych lekach i suplementach diety;
18) informacja o orzeczonych karach dyscyplinarnych za doping w sporcie;
19) informacja o przyznaniu lub odmowie przyznania zgody na stosowanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 2 projektu;
20) dokumentacja medyczna na potrzeby oceny wniosku o przyznanie zgody na stosowanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej na zasadach określonych w załączniku nr 2 do konwencji, o której mowa w art. 2 pkt 2 projektu;
21) wyniki analiz laboratoryjnych próbki fizjologicznej zawodnika.

Powyższe dane są niezbędne do prawidłowej realizacji kontroli antydopingowej oraz ustalenia ewentualnej odpowiedzialności dyscyplinarnej zawodnika oraz personelu pomocniczego. Dane związane z wizerunkiem posłużyć mogą wyeliminowaniu próby zamiany osoby wskazanej do kontroli, zwłaszcza w sytuacji, gdy kontrola odbywa się poza zawodami i kontroler nie ma możliwości wskazania zawodnika na podstawie listy startowej.

Przepisy art. 29 projektowanej ustawy określają również katalog podmiotów, którym mogą być przekazywane dane gromadzone przez Agencję na potrzeby kontroli antydopingowej, oraz warunki ich przekazania. Wskazuje się również na możliwość

przetwarzania gromadzonych danych za pomocą systemu teleinformatycznego. Projektowana ustawa określa również dopuszczalną długość przechowywania danych oraz warunki i terminy ich weryfikacji i niszczenia.

Ad 11.

Stosownie do art. 222 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3. Mając na uwadze potrzebę zwiększenia efektywności zwalczania dopingu w sporcie, niezbędnym jest wyposażenie kontrolerów antydopingowych Agencji w ochronę przewidzianą w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny dla funkcjonariuszy publicznych. Doświadczenia Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie dowodzą, że osoby te bywają podmiotem ataków słownych i przemocy ze strony zawodników, ich personelu pomocniczego czy organizatorów zawodów.

Art. 28 ust. 5 wprowadza taką ochronę. Kontrolerzy antydopingowi będą podlegali też odpowiedzialności karnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Ponadto kontrolerzy antydopingowi uzyskują prawo do żądania niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, które są obowiązane, w zakresie swojej właściwości, nieodpłatnie udzielać żądanej pomocy. Kontrolerzy mogą także zwracać się o nią do organów państwowych, organów samorządu terytorialnego, państwowych i komunalnych jednostek organizacyjnych, podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne, osób fizycznych i prawnych, jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi oraz innych podmiotów.

***

Ponadto projekt ustawy wprowadza przepisy przejściowe i dostosowujące związane z planowanym wejściem tejże ustawy w życie. Zgodnie z art. 51 z dniem wejścia w życie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie znosi się Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie oraz likwiduje się biuro Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie, które działało do tej pory jako państwowa jednostka budżetowa. Wszelkie działania związane z zakończeniem funkcjonowania tego podmiotu powierzone zostają Dyrektorowi Agencji lub osobie pełniącej jego funkcję, a więc dyrektorowi likwidowanego biura Komisji. Dyrektor Agencji lub ww. osoba, w terminie 3 miesięcy

od dnia wejścia w życie nowych przepisów, zobowiązani są do przeprowadzenia inwentaryzacji składników majątkowych i niemajątkowych, zamknięcia rachunków bankowych, ksiąg rachunkowych oraz sporządzenia niezbędnych sprawozdań z działalności państwowej jednostki budżetowej.

Jednocześnie ustawa stanowi, że bilans zamknięcia państwowej jednostki budżetowej staje się bilansem otwarcia Agencji. Dodatkowo na mocy decyzji podjętej przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa składniki majątkowe i niemajątkowe biura Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie przejmuje Agencja do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Jednocześnie nowo powstała Agencja przejmuje wszelkie należności i zobowiązania likwidowanego biura Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie.

Ponadto przepis art. 53 ust. 2 projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie reguluje status dotychczasowych pracowników biura Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Zgodnie z projektem stają się oni pracownikami Agencji, natomiast dyrektor biura pełni obowiązki Dyrektora Agencji do momentu wyłonienia Dyrektora Agencji w drodze pierwszego naboru na to stanowisko. Ustawa zastrzega jednak, że stan ten nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Ponadto kontrolerzy antydopingowi Komisji stają się kontrolerami Agencji, pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w ustawie (art. 22 ust. 2 pkt 1–5) oraz ukończenia szkolenia i zdania egzaminu, o których mowa w art. 22 ust. 2 pkt 6 projektowanej ustawy, w terminie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Jednocześnie ustawa zakłada przekazanie wszelkich spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie przez Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie oraz jej biuro do dalszego procedowania przez Polską Agencję Antydopingową.

W ramach przepisów przejściowych i dostosowujących określa się również zadania Dyrektora Agencji lub osoby pełniącej jego funkcję, związane z przygotowaniem planu finansowego Agencji na rok 2017.

Jednocześnie ustawa zakłada powołanie członków pierwszego składu Rady Agencji oraz Panelu przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej na warunkach określonych w projekcie.

Projekt zakłada wejście w życie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 57 ust. 1, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Przepisy przejściowe i dostosowujące, w omówionym powyżej zakresie, wzorowane są na istniejących rozwiązaniach prawnych, w tym występujących w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o Ośrodku Studiów Wschodnich im. Marka Karpia (Dz. U. poz. 1029).

W ramach przepisów zmieniających wprowadza się zmiany w obowiązującej ustawie o sporcie. Mają one na celu rezygnację z obowiązku uchwalania regulaminu dyscyplinarnego przez walne zgromadzenie członków albo delegatów polskiego związku sportowego, dając związkom większą elastyczność wyboru rozwiązania w tym zakresie. Dotyczy to również przepisów dyscyplinarnych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie, jeżeli polski związek przewiduje takie w ramach swojego regulaminu dyscyplinarnego (przede wszystkim przepisy odsyłające w tym zakresie do reguł dyscyplinarnych stanowionych przez Agencję).

Stosownie do opinii wyrażonej w piśmie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 22 listopada 2016 r., znak: DPUE.920.1578.2016/7/ag, projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Nie dokonywano oceny OSR w trybie § 32 Regulaminu pracy Rady Ministrów.

Projekt zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), w związku z czym będzie podlegał notyfikacji.

Poza ww. obowiązkiem notyfikacji, projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki.

W ramach ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa uwagi zgłosił adw. Michał Basiński.

Jednocześnie, zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Sportu i Turystyki **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Jarosław Stawiarski, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** Rafał Piechota, Zastępca Dyrektora Biura Ministra, Ministerstwo Sportu i Turystyki, tel. 22 244 31 06, e-mail: rafal.piechota@msit.gov.pl	**Data sporządzenia** 15 grudnia 2016 r. **Źródło:** Inicjatywa własna **Nr w wykazie prac** **UD53**

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa pozwoli wyeliminować m.in. poniższe problemy:

1) System instytucjonalny, w którym funkcjonuje Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie i biuro Komisji, wymaga reorganizacji – w obecnym kształcie podział kompetencji i wzajemne relacje między organem, jakim jest Komisja, a powołaną do jej obsługi jednostką budżetową, są niedookreślone.

2) Forma prawna, w jakiej działa biuro Komisji (jednostka budżetowa), powoduje, że jest ono zobowiązane przekazywać wszelkie osiągnięte dochody w całości na rzecz budżetu państwa. W sytuacji organizacji imprez sportowych rangi międzynarodowej w Polsce Komisja odmawia zatem wykonania kontroli antydopingowych na zlecenie organizatorów, z uwagi na fakt, iż przekazane na ten cel przez organizatora środki finansowe biuro Komisji musiałoby przekazać na rzecz budżetu państwa, zaś koszty kontroli – pokryć w praktyce ze środków własnych. W związku z tym, obecna struktura nie może służyć efektywnie realizacji części zadań przypisanych jej w ustawie o sporcie (kontrola antydopingowa).

3) Przepisy karne w zakresie dopingu w sporcie nie odpowiadają aktualnym wyzwaniom związanym z tym zjawiskiem. Przewidziana w art. 50 penalizacja podawania substancji i metod zabronionych obejmuje wszystkie substancje i metody zabronione w sporcie, w tym substancje powszechnie dostępne w lekach oraz alkohol (zabroniony w niektórych sportach). Z drugiej strony brak jest odrębnej penalizacji wytwarzania, handlu i przewozu przez granicę substancji zabronionych, o czym stanowią przepisy wiążących Polskę umów międzynarodowych (art. 4 Konwencji Antydopingowej Rady Europy oraz art. 8 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie).

4) Orzecznictwo dyscyplinarne polskich związków sportowych, związane ze stosowaniem dopingu w sporcie, przez szereg lat było niejednolite. Powyższe wynika m.in. z mniejszego doświadczenia niektórych polskich związków sportowych w orzekaniu w tego rodzaju sprawach (brak specjalizacji), co wiąże się z kolei z małą liczbą rozpoznawanych spraw. Sytuacji tej częściowo zaradzi zmiana ustawy o sporcie, uchwalona dnia 7 lipca 2016 r.

5) Regulaminy dyscyplinarne polskich związków sportowych, w zakresie przepisów antydopingowych, budzą niekiedy wątpliwości co do ich zgodności z przepisami stanowionymi przez Światową Agencję Antydopingową oraz Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie. Sytuacji tej częściowo zaradzi zmiana ustawy o sporcie, uchwalona dnia 7 lipca 2016 r. Polega ona na przekazaniu do Panelu Dyscyplinarnego działającego przy Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie prawa do prowadzenia postępowań dyscyplinarnych w sprawach o doping w sporcie.

6) Aktualna formuła współpracy oraz wymiany informacji między Komisją do Zwalczania Dopingu w Sporcie a Policją i Służbą Celną nie pozwala na pozyskiwanie przez Komisję informacji niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za doping w sporcie, które służby te posiadają. To samo dotyczy współpracy z ministrem właściwym do spraw zdrowia w zakresie informowania społeczeństwa o możliwym ryzyku stosowania substancji zabronionych lub metod zabronionych oraz zapewnienia prawidłowego oznakowania produktów leczniczych i wyrobów medycznych.

7) Brak jest w polskim prawie klauzuli interesu publicznego, która umożliwiałaby, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (które zastąpi obowiązującą w tym zakresie dyrektywę 95/46/EC), przetwarzanie danych osobowych zawodników w związku z kontrolą antydopingową. Na te potrzeby nie będzie już mogła być wykorzystywana zgoda zawodnika, w związku z zaostrzeniem wymogów dla ważności tego typu zgody.

8) Brak jest należytej ochrony prawnej kontrolerów antydopingowych Komisji przed czynną napaścią, na którą są narażani w związku z realizowanymi zadaniami (wynikającymi z zobowiązań międzynarodowych państwa).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Ustawa powoła jeden podmiot właściwy w zakresie zwalczania dopingu w sporcie (Polską Agencję Antydopingową), wprowadzając skuteczniejszy sposób finansowania jego zadań, przez nadanie mu formy państwowej osoby prawnej. Przeprowadzenie zmian w tym zakresie jest **pilne** z uwagi na podnoszoną wcześniej kwestię obsługi dużych międzynarodowych imprez sportowych planowanych w Polsce w najbliższym okresie.

Ustawa zmieni również obowiązujące przepisy karne, przez zawężenie katalogu substancji niedozwolonych, których podawanie jest zabronione, oraz wprowadzi penalizację wytwarzania, handlu i przewozu przez granice RP substancji i sprzętu służącego do przeprowadzania metod zabronionych w sporcie.

W celu ujednolicenia orzecznictwa dyscyplinarnego w sprawach o naruszenie przepisów antydopingowych, ustawa utworzy niezależny i wyspecjalizowany organ dyscyplinarny do przeprowadzania postępowań w tym zakresie. Będzie on funkcjonował przy Polskiej Agencji Antydopingowej.

Polska Agencja Antydopingowa zostanie uprawniona do ustanawiania i realizacji reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie, co spowoduje ujednolicenie przepisów w tym zakresie i osiągnięcie pełnej zgodności z przepisami Światowego Kodeksu Antydopingowego.

Przewiduje się wprowadzenie w projektowanej ustawie podstaw prawnych dla współpracy i wymiany informacji między Polską Agencją Antydopingową a Policją, Służbą Celną, Strażą Graniczną, Żandarmerią Wojskową oraz prokuratorami, a także – w zakresie, w jakim doping stanowi zagadnienie zdrowia publicznego – z ministrem właściwym do spraw zdrowia.

Ustawa wprowadzi również klauzulę interesu publicznego w odniesieniu do działań Polskiej Agencji Antydopingowej w zakresie kontroli antydopingowej, umożliwiając przetwarzanie danych osobowych zawodników w związku z tą kontrolą, w kontekście rozporządzenia Parlamentu i Rady.

Ustawa zapewni kontrolerom antydopingowym Polskiej Agencji Antydopingowej ochronę przewidzianą dla funkcjonariuszy publicznych, zapewniając im dodatkową ochronę na wypadek czynnej napaści w związku z realizowaną kontrolą antydopingową.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Problemy wskazane w pkt 1 wystąpiły również w innych państwach europejskich, w szczególności w związku z koniecznością dostosowania przepisów krajowych do postanowień znowelizowanego Światowego Kodeksu Antydopingowego, który wszedł w życie w 2015 r.

W większości państw wskazano zastosowanie rozwiązań ustawowych, jako sposobu ich rozwiązania (wprowadzenie definicji dopingu w sporcie, przepisy karne, określenie formy i zakresu zadań organów lub organizacji pełniących funkcję narodowych organizacji antydopingowych, wymieniona powyżej klauzula interesu publicznego itd.). Różnice dotyczą przedmiotu ustaw, którymi rozwiązania te wprowadzano. Trudno jednak wskazać jedno dominujące podejście.

Problemy wskazane w pkt 1 rozwiązywano w aktach rangi ustawowej dotyczących sportu, zdrowia, ochrony danych osobowych, a także w kodeksach karnych. W kilku przypadkach uchwalano odrębne ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie. Rozwiązanie to rekomenduje także Grupa Monitorująca Konwencję Antydopingową Rady Europy w kilku raportach krajowych z wizyt ewaluacyjnych (np. w Gruzji, Andorze i Albanii).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Zawodnicy – uczestnicy zawodów sportowych	1 161 011 (dane za rok 2014)	Dane Ministerstwa Sportu i Turystyki za 2014 r.	Panel Dyscyplinarny działający przy Polskiej Agencji Antydopingowej będzie rozstrzygać w postępowaniach dyscyplinarnych o naruszenie przepisów antydopingowych przez zawodników
Kontrolerzy antydopingowi	50	Dane Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie – stan na dzień 16 lutego 2016 r.	Zostaną objęci ochroną jak funkcjonariusze publiczni
Polskie związki sportowe	70	Wykaz polskich związków sportowych ogłaszany przez Ministra Sportu i Turystyki zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy	Polskie związki sportowe będą uznawać i respektować reguły dyscyplinarne dotyczące dopingu w sporcie, stanowione

		z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, z późn. zm.) oraz dane Ministerstwa Sportu i Turystyki z sierpnia 2016 r.	przez Polską Agencję Antydopingową. W sprawach o doping w sporcie rozstrzygać będzie Panel Dyscyplinarny działający przy Agencji
Kluby sportowe	14 009 (dane za 2014 r.)	Rocznik Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej 2015, s. 414	Panel Dyscyplinarny działający przy Polskiej Agencji Antydopingowej będzie rozstrzygać w postepowaniach dyscyplinarnych o naruszenie przepisów antydopingowych przez zawodników zrzeszonych w klubach sportowych.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Na etapie opracowywania projekt był konsultowany z Komisją do Zwalczania Dopingu w Sporcie.

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie został przekazany następującym podmiotom:

1. Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie,
2. Instytut Sportu – Państwowy Instytut Badawczy,
3. Polski Komitet Olimpijski,
4. Polski Komitet Paraolimpijski,
5. Aeroklub Polski
6. Liga Obrony Kraju
7. Polski Związek Akrobatyki Sportowej w stanie likwidacji
8. Polski Związek Alpinizmu
9. Polski Związek Badmintona
10. Polski Związek Baseballu i Softballu
11. Polski Związek Biathlonu
12. Polski Związek Bilardowy
13. Polski Związek Bobslei i Skeletonu
14. Polski Związek Bocci
15. Polski Związek Bokserski
16. Polski Związek Brydża Sportowego
17. Polski Związek Curlingu
18. Polski Związek Gimnastyczny
19. Polski Związek Golfa
20. Polski Związek Hokeja na Lodzie
21. Polski Związek Hokeja na Trawie
22. Polski Związek Jeździecki
23. Polski Związek Judo
24. Polski Związek Ju-Jitsu
25. Polski Związek Kajakowy
26. Polski Związek Karate
27. Polski Związek Karate Tradycyjnego
28. Polski Związek Kendo
29. Polski Związek Kickboxingu
30. Polski Związek Kolarski
31. Polski Związek Korfballu
32. Polski Związek Koszykówki
33. Polski Związek Kręglarski
34. Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego
35. Polski Związek Lekkiej Atletyki
36. Polski Związek Łuczniczy
37. Polski Związek Łyżwiarstwa Figurowego
38. Polski Związek Łyżwiarstwa Szybkiego
39. Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego

40. Polski Związek Motorowy
41. Polski Związek Muaythai
42. Polski Związek Narciarski
43. Polski Związek Orientacji Sportowej
44. Polski Związek Pięcioboju Nowoczesnego
45. Polski Związek Piłki Nożnej
46. Polski Związek Piłki Siatkowej
47. Polski Związek Płetwonurkowania
48. Polski Związek Pływacki
49. Polski Związek Podnoszenia Ciężarów
50. Polski Związek Przeciągania Liny
51. Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów
52. Polski Związek Rugby
53. Polski Związek Snookera i Bilarda Angielskiego
54. Polski Związek Snowboardu w likwidacji
55. Polski Związek Sportów Saneczkowych
56. Polski Związek Sportów Wrotkarskich
57. Polski Związek Strzelectwa Sportowego
58. Polski Związek Sumo
59. Polski Związek Szachowy
60. Polski Związek Szermierczy
61. Polski Związek Taekwon-do
62. Polski Związek Taekwondo Olimpijskiego
63. Polski Związek Tańca Sportowego
64. Polski Związek Tenisa Stołowego
65. Polski Związek Tenisowy
66. Polski Związek Towarzystw Wioślarskich
67. Polski Związek Triathlonu
68. Polski Związek Unihokeja
69. Polski Związek Wędkarski
70. Polski Związek Wushu
71. Polski Związek Zapaśniczy
72. Polski Związek Żeglarski
73. Związek Piłki Ręcznej w Polsce
74. Polski Związek Sportu Niesłyszących
75. Akademicki Związek Sportowy ZG,
76. Szkolny Związek Sportowy,
77. Krajowa Federacja Sportu dla Wszystkich,
78. Krajowe Zrzeszenie LZS,
79. Polska Federacja Sportu Młodzieżowego,
80. Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej,
81. Wojskowa Federacja Sportu,
82. Polskie Stowarzyszenie Sportu Kobiet,
83. Polski Związek Sportu Niepełnosprawnych „Start”,
84. Stowarzyszenie Olimpiady Specjalne Polska.

Konsultacje publiczne przeprowadzono w: **III kwartale 2016 r.**

Projekt został poddany, w tym samym terminie, opiniowaniu przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Generalnego Inspektora Danych Osobowych, Urząd Zamówień Publicznych, Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2016 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	*Łącznie (0–10)*
Dochody ogółem	0	0,1	0,2	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	**2,7**
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0,1	0,2	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	**2,7**

Wydatki ogółem	0	3	3	3,5	3,5	4	4	4,5	4,5	5	5	**40**
budżet państwa	0	3	3	3,5	3,5	4	4	4,5	4,5	5	5	**40**
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	-2,9	-2,8	-3,2	-3,2	-3,7	-3,7	-4,2	-4,2	-4,7	-4,7	**-37,3**
budżet państwa	0	-3	-3	-3,5	-3,5	-4	-4	-4,5	-4,5	-5	-5	**-40**
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0,1	0,2	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	0,3	**2,7**

Źródła finansowania	Środki na funkcjonowanie Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie w chwili obecnej (do 2016 r. włącznie), a następnie nowo powoływanego podmiotu w zakresie zwalczania dopingu w sporcie (Polskiej Agencji Antydopingowej), planowane są w budżecie Ministerstwa Sportu i Turystki (w 2016 r. na kwotę ok. 2 mln zł, w pierwszym roku funkcjonowania Agencji wzrosną o 1 mln zł, a następnie zgodnie z powyższą tabelą kosztów). Środki niezbędne do zwiększenia budżetu ww. podmiotu zostaną zabezpieczone w budżecie państwa, w części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej, **bez konieczności zabezpieczania na ten cel dodatkowych środków.** Realizacja wydatków będzie dokonywana w ramach limitu wydatków zaplanowanych corocznie w ustawie budżetowej we właściwej części budżetowej, a wejście w życie projektowanej regulacji nie będzie stanowiło podstaw do ubiegania się o dodatkowe środki z budżetu państwa. Nałożony w ustawie o zwalczaniu dopingu w sporcie obowiązek współpracy między ministrem właściwym do spraw zdrowia a Polską Agencją Antydopingową nie powoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetu państwa w części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, **i nie istnieje konieczność zabezpieczania dodatkowych środków na ten cel.**
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Podstawę szacunku kosztów funkcjonowania Polskiej Agencji Antydopingowej stanowią dotychczasowe koszty realizacji zadań Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie (w tym koszt jednostkowy kontroli antydopingowej, akcji edukacyjnych, zatrudnienia itd.). Wzrost budżetu nowo powołanego podmiotu w zakresie zwalczania dopingu w sporcie związany jest z koniecznością profesjonalizacji jego działalności i potrzebą realizacji nowych zadań (w tym działań śledczych), a także z systematycznym zwiększaniem liczby próbek zaplanowanych do pobrania (zgodnie z założeniami dokumentu strategicznego w obszarze sportu, tj. Programu Rozwoju Sportu do roku 2020, a także z prognozami na kolejny okres olimpijski zakłada się zwiększenie liczby pobieranych próbek z 3320 w 2016 r. do 4520 w 2020 r.). Powyższe oznacza, że bez względu na zmianę formy prawnej obecnej Komisji, wydatki te są planowane w budżecie państwa. W mniejszej części (do 300 tys. zł rocznie) środki te będą pochodzić od zleceniodawców komercyjnych, zewnętrznych względem ww. podmiotu (głównie organizatorów dużych imprez sportowych), a także z uzyskanych grantów edukacyjnych i naukowych udzielanych przez UNESCO (Fundusz Dobrowolny Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie), WADA (fundusz na badania społeczne) oraz UE (Erasmus+). Brak nadania nowej formy prawnej podmiotowi odpowiedzialnemu w Polsce za zwalczanie dopingu w sporcie **całkowicie uniemożliwi pozyskanie ww. środków**. Należy też podkreślić, że powyższe szacunki nie mają charakteru ostatecznego. Dotyczy to, w szczególności, kwot planowanych z tytułu realizacji kontroli antydopingowej na zlecenie podmiotów zewnętrznych. Jeżeli jakość świadczonych usług w tym zakresie oraz ich cena będą konkurencyjne na rynku, szacunki te mogą ulec zmianie. Kwota ww. środków uzależniona jest też od liczby międzynarodowych imprez sportowych organizowanych w Polsce. W przypadku przyznania naszemu krajowi organizacji dużej imprezy sportowej, jak mistrzostwa świata w jednym z popularnych sportów, wyliczenie to może okazać się drastycznie zaniżone. Brak jest natomiast możliwości precyzyjnego wskazania kwot środków pochodzących ze źródeł innych niż budżet państwa z uwzględnieniem ich pochodzenia, w tym, w szczególności, w przypadku środków pochodzących z programów UE, takich jak Erasmus+. Projekty w ramach ww. programu mają bowiem charakter transgraniczny, a ich powodzenie uzależnione jest od pozyskania partnerów do projektu oraz od trudnej do przewidzenia skuteczności

	aplikowania o środki. Stąd też środki z tych źródeł mogą zostać określone jedynie szacunkowo w zaproponowany powyżej sposób. Całkowity koszt funkcjonowania Polskiej Agencji Antydopingowej (dotychczasowe nakłady powiększone o wartość kosztów) w perspektywie 10 lat szacuje się na kwotę 40 mln zł. Projektowana regulacja przewiduje w art. 4 ust. 1 realizację przez Agencję określonych zadań, które już aktualnie są wykonywane przez Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (art. 44 ust. 5 zawiera ich otwarty katalog). Żadne z ww. zadań nie jest zatem nowe. Ponadto projektowana ustawa przewiduje również realizację przez Agencję zadań związanych z obsługą Panelu Dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 17 projektu (koszty niezbędne dla realizacji tego zadania szacuje się w 2017 r. w kwocie 170 tys. zł, co obejmuje również koszty osobowe), a także realizacją działalności śledczej, w tym na podstawie przepisów art. 18 projektu (jej koszty w 2017 r. szacuje się na kwotę 80 tys. zł, co obejmuje również koszty osobowe). Należy również wskazać, że w 2017 r. zdecydowanie zwiększą się koszty realizacji zadania Agencji/Komisji polegającego na planowaniu i przeprowadzaniu kontroli antydopingowej podczas zawodów oraz poza nimi (szacuje się, że o kwotę 600 tys. zł), co ma związek ze zwiększeniem liczby pobieranych próbek. Szacuje się, że Agencja w 2017 r. wyda kwotę 10 tys. zł z tytułu zwrotu kosztów podróży członkom Rady. Koszty realizacji wszystkich zadań Agencji będą się zwiększać w perspektywie kolejnych 10 lat, zgodnie z szacunkami przedstawionymi w tabeli. Powyższe wzięto pod uwagę przy określaniu maksymalnego limitu wydatków budżetu państwa w art. 29 projektu.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	*Łącznie (0–10)*
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z … r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie nie wpływa na obciążenia finansowe przedsiębiorstw oraz gospodarstw domowych.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz:	

9. Wpływ na rynek pracy

Brak.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☒ zdrowie

Omówienie wpływu	Zawarte w ustawie przepisy karne zakładają penalizację podawania zawodnikowi substancji zabronionej oraz wprowadzania do obrotu lub przechowywania w tym celu substancji zabronionych. Ponadto ustawa zabrania wwozu lub sprowadzania do Polski substancji zabronionych. Ustawa nakłada na ministra właściwego do spraw zdrowia obowiązek współpracy z Polską Agencją Antydopingową w zakresie informowania społeczeństwa o możliwym ryzyku występowania nielegalnych substancji zabronionych w suplementach diety i stosowania substancji zabronionych oraz w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania produktów leczniczych.

11.Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

1 maja 2017 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty związane ze zmianami instytucjonalnymi, wprowadzenie klauzuli interesu publicznego, a także definicja dopingu w sporcie nie podlegają ewaluacji.

Skutki zmiany przepisów karnych wprowadzanych ustawą o zwalczaniu dopingu w sporcie zostaną poddane ocenie po dwóch latach od dnia jej wejścia w życie. Analizie poddana zostanie statystyka prowadzonych postępowań i ich zakres.

Działalność panelu dyscyplinarnego powołanego przy Polskiej Agencji Antydopingowej, wyspecjalizowanego w sprawach o doping w sporcie, spowoduje ujednolicenie rozstrzygnięć dyscyplinarnych. Po dwóch latach od dnia wejścia w życie ustawy poddana zostanie analizie statystyka liczby środków zaskarżenia kierowanych przez Światową Agencję Antydopingową do Międzynarodowego Trybunału ds. Sportu w Lozannie lub do Trybunału przy Polskim Komitecie Olimpijskim w odniesieniu do 2014 roku. Ministerstwo Sportu i Turystyki zakłada, że liczba zaskarżonych postępowań zmniejszy się o połowę.

13.Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji
projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie (UD53)
przygotowany na podstawie § 51 Regulaminu pracy Rady Ministrów

Zgodnie z § 51 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), sporządza się raport z konsultacji, który obejmuje:

1) omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania;
2) przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym;
3) wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku.

Ad. l

Dnia 4 sierpnia 2016 r. projekt ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie został przekazany do uzgodnień, konsultacji publicznych i opiniowania.

W ramach konsultacji publicznych projekt został poddany konsultacjom z następującymi podmiotami:

1. Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie,
2. Instytut Sportu – Państwowy Instytut Badawczy,
3. Polski Komitet Olimpijski,
4. Polski Komitet Paraolimpijski,
5. Aeroklub Polski,
6. Liga Obrony Kraju,
7. Polski Związek Akrobatyki Sportowej w stanie likwidacji,
8. Polski Związek Alpinizmu,
9. Polski Związek Badmintona,
10. Polski Związek Baseballu i Softballu,
11. Polski Związek Biathlonu,
12. Polski Związek Bilardowy,
13. Polski Związek Bobslei i Skeletonu,
14. Polski Związek Bocci,
15. Polski Związek Bokserski,
16. Polski Związek Brydża Sportowego,
17. Polski Związek Curlingu,
18. Polski Związek Gimnastyczny,

19. Polski Związek Golfa,
20. Polski Związek Hokeja na Lodzie,
21. Polski Związek Hokeja na Trawie,
22. Polski Związek Jeździecki,
23. Polski Związek Judo,
24. Polski Związek Ju-Jitsu,
25. Polski Związek Kajakowy,
26. Polski Związek Karate,
27. Polski Związek Karate Tradycyjnego,
28. Polski Związek Kendo,
29. Polski Związek Kickboxingu,
30. Polski Związek Kolarski,
31. Polski Związek Korfballu,
32. Polski Związek Koszykówki,
33. Polski Związek Kręglarski,
34. Polski Związek Kulturystyki, Fitness i Trójboju Siłowego,
35. Polski Związek Lekkiej Atletyki,
36. Polski Związek Łuczniczy,
37. Polski Związek Łyżwiarstwa Figurowego,
38. Polski Związek Łyżwiarstwa Szybkiego,
39. Polski Związek Motorowodny i Narciarstwa Wodnego,
40. Polski Związek Motorowy,
41. Polski Związek Muaythai,
42. Polski Związek Narciarski,
43. Polski Związek Orientacji Sportowej,
44. Polski Związek Pięcioboju Nowoczesnego,
45. Polski Związek Piłki Nożnej,
46. Polski Związek Piłki Siatkowej,
47. Polski Związek Płetwonurkowania,
48. Polski Związek Pływacki,
49. Polski Związek Podnoszenia Ciężarów,
50. Polski Związek Przeciągania Liny,
51. Polski Związek Sportu Psich Zaprzęgów,
52. Polski Związek Rugby,
53. Polski Związek Snookera i Bilarda Angielskiego,
54. Polski Związek Snowboardu w likwidacji,
55. Polski Związek Sportów Saneczkowych,
56. Polski Związek Sportów Wrotkarskich,
57. Polski Związek Strzelectwa Sportowego,
58. Polski Związek Sumo,
59. Polski Związek Szachowy,
60. Polski Związek Szermierczy,
61. Polski Związek Taekwon-do,
62. Polski Związek Taekwondo Olimpijskiego,
63. Polski Związek Tańca Sportowego,

64. Polski Związek Tenisa Stołowego,
65. Polski Związek Tenisowy,
66. Polski Związek Towarzystw Wioślarskich,
67. Polski Związek Triathlonu,
68. Polski Związek Unihokeja,
69. Polski Związek Wędkarski,
70. Polski Związek Wushu,
71. Polski Związek Zapaśniczy,
72. Polski Związek Żeglarski,
73. Związek Piłki Ręcznej w Polsce,
74. Polski Związek Sportu Niesłyszących,
75. Akademicki Związek Sportowy ZG,
76. Szkolny Związek Sportowy,
77. Krajowa Federacja Sportu dla Wszystkich,
78. Krajowe Zrzeszenie LZS,
79. Polska Federacja Sportu Młodzieżowego,
80. Towarzystwo Krzewienia Kultury Fizycznej,
81. Wojskowa Federacja Sportu,
82. Polskie Stowarzyszenie Sportu Kobiet,
83. Polski Związek Sportu Niepełnosprawnych „Start”,
84. Stowarzyszenie Olimpiady Specjalne Polska.

Do ww. projektu uwagi w ramach konsultacji publicznych zgłosiły następujące podmioty: Polski Związek Lekkiej Atletyki, Polski Związek Piłki Nożnej oraz Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych wraz z odniesieniem się do nich przez Ministra Sportu i Turystyki stanowi załącznik nr 1 do niniejszego raportu.

Projekt został również poddany opiniowaniu przez następujące podmioty:
1. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
2. Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
3. Generalny Inspektor Danych Osobowych,
4. Urząd Zamówień Publicznych,
5. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa,
6. Centralne Biuro Antykorupcyjne.

Uwagi w ramach opiniowania projektu zgłosiła Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa (dwukrotnie). Zestawienie tych uwag wraz z odniesieniem się do nich przez Ministra Sportu i Turystyki stanowi załącznik nr 2 do niniejszego raportu.

Ad. 2

Z uwagi na zakres projektu nie zasięgano opinii oraz nie dokonywano konsultacji i uzgodnień z organami i instytucjami Unii Europejskiej.

Ad. 3.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie wyraził zainteresowania pracami nad projektem w ww. trybie.

Zestawienie uwag zgłoszonych w toku konsultacji publicznych projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie wraz ze stanowiskiem Ministra Sportu i Turystyki

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagi	Uwaga	Stanowisko MSiT
1.	Polski Związek Lekkiej Atletyki	*Istnieje już podmiot posługujący się skrótem PAA, którym jest Polska Agencja Atomistyki.*	**Uwaga uwzględniona**. Zaproponowano w projekcie inny skrót, którym będzie się posługiwać Polska Agencja Antydopingowa. Zgodnie ze zmienionym brzmieniem art. 3 ust. 3 projektu ustawy, Agencja może posługiwać się skrótem „POLADA"
2.	Polski Związek Lekkiej Atletyki	*W art. 16 ust. 1 powołanie się na „reguły", które mają być zawarte w art. 4 ust. 2, wydaje się nieprecyzyjne, gdyż w art. 4 ust. 2 jest mowa o sposobie działania, a nie o regułach.*	**Uwaga uwzględniona**. W art. 16 ust. 1 projektu (obecnie art. 17 ust. 1) zawarto błędne odesłanie do art. 4 ust. 2 w zakresie reguł, zgodnie z którymi działać ma funkcjonujący przy Agencji Panel Dyscyplinarny. Zmieniono brzmienie art. 17 ust. 1 projektu. Aktualnie w sposób prawidłowy odsyła on do art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy.
3.	Polski Związek Piłki Nożnej	*Dodanie w art. 16 ust. 3 projektu, zdania w brzmieniu „Od ostatecznej decyzji Panelu przysługuje osobie uprawnionej skarga do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy PKOl, a w przypadku tzw. zawodnika międzynarodowego – także do CAS w Lozannie"*	**Uwaga nieuwzględniona**. Projektodawca, z powodów przytoczonych w uzasadnieniu, przyjął, że ustawa o zwalczaniu dopingu w sporcie nie będzie regulować w sposób szczegółowy kwestii dyscyplinarnych. Agencja, na podstawie przepisów art. 4 ust. 1 pkt 2, będzie uprawniona do stanowienia reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie. Będą one również określać, podobnie jak obecnie reguły stanowione przez Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie, możliwe środki odwoławcze od decyzji dyscyplinarnych Panelu. Ponadto kwestia wnoszenia środka odwoławczego do Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu w Lozannie (CAS) została uregulowana bezpośrednio w Światowym Kodeksie Antydopingowym.
4.	Polski Związek Piłki Nożnej	*W art. 22 pkt 2) projektu wykreślenie wyrazu „wyłącznie".*	**Uwaga nieuwzględniona**. Celem projektodawcy jest zagwarantowanie prawa do orzekania w sprawach dyscyplinarnych o doping w sporcie jednemu tylko podmiotowi, jakim jest Panel Dyscyplinarny działający przy Polskiej Agencji Antydopingowej. Przyjęte rozwiązanie jest analogiczne do funkcjonującego obecnie w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r., poz. 176, z późn. zm.).

5.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Proponuje się, aby do art. 2 dodać ustęp o treści: „Za wprowadzenie do obrotu uznaje się udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, substancji zabronionej, określonej w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 ust. 2.”*	**Uwaga pierwotnie nieuwzględniona**. Została jednak uwzględniona na późniejszym etapie prac nad projektem. Pierwotnie projektodawca uznał, że pojęcie wprowadzania do obrotu funkcjonuje już w prawie polskim, w tym na gruncie ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. poz. 271, z późn. zm.). Brak jest zatem konieczności jego definiowania na potrzeby projektowanej ustawy. Projektodawca, po analizie uwagi na późniejszym etapie prac nad projektem, przy jednoczesnym zgłoszeniu uwagi o podobnej treści przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, zdecydował się na uwzględnienie uwagi poprzez wprowadzenie do projektu przepisu art. 22 ust. 2 (statuującego nowy czyn zabroniony) w brzmieniu: „Tej samej karze podlega, kto bez wymaganego zezwolenia, o którym mowa w art. 70, 74 lub 99 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne, podejmuje działalność gospodarczą w zakresie obrotu substancją zabronioną, określoną w grupie S1, S2 lub S4 załącznika nr 1 do konwencji, o której mowa w art. 2 ust. 2.”
6.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Sugeruje się usunięcie art. 7 ust. 7.*	**Uwaga nieuwzględniona**. Przepis art. 7 ust. 7 projektowanej ustawy, wprowadzający ograniczenie kadencyjności niektórych członków Rady Agencji, niebędących przedstawicielami ministrów lub innych podmiotów wskazanych w treści przepisu, ma na celu zagwarantowanie rotacji części członków Rady. Jest to rozwiązanie służące demokratyzacji działania tego organu Agencji. Nie wpłynie ono negatywnie na prace Rady Agencji, z uwagi na fakt, że ww. ograniczenie dotyczy tylko części członków Rady, a co za tym idzie gwarantuje realizację postulatu kontynuacji i stabilności w działaniach Rady.
7.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Sugeruje się usunięcie art. 9.*	**Uwaga nieuwzględniona**. W opinii projektodawcy nie zachodzi kolizja norm art. 9 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3. Drugi z wymienionych przepisów nie konstytuuje bowiem obowiązku prawnego poddania się kontroli antydopingowej. Stanowi jedynie o zachowaniu wyczerpującym znamiona dopingu w sporcie na potrzeby odpowiedzialności dyscyplinarnej. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 3 przesądza, iż dopingiem w sporcie jest niewyrażenie zgody lub bez ważnego uzasadnienia niezgłoszenie się na pobranie próbki fizjologicznej lub w inny sposób unikanie pobrania próbki fizjologicznej. Należy zatem uznać, że przepisy te są spójne. Jeden przewiduje bowiem obowiązek prawny poddania się kontroli antydopingowej, a drugi stanowi w jakich sytuacjach obowiązek ten nie ma charakteru bezwzględnego, oraz że w pozostałym zakresie jego naruszenie stanowi doping w sporcie.
8.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Sugeruje się, aby art. 10 ust. 1 otrzymał brzmienie: „Kontroler antydopingowy Agencji, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, korzysta z ochrony przewidzianej dla*	**Uwaga pierwotnie nieuwzględniona.** Została jednak uwzględniona na późniejszym etapie prac nad projektem.

		funkcjonariuszy publicznych oraz podlega odpowiedzialności karnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.).	Pierwotnie intencją projektodawcy było uregulowanie sytuacji kontrolerów antydopingowych w sposób analogiczny do statusu inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, stosownie do art. 79 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1414, z późn. zm.). Jednak po analizie uwagi na późniejszym etapie prac nad projektem, przy jednoczesnym zgłoszeniu uwagi o podobnej treści przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, zdecydowano o jej uwzględnieniu w brzmieniu proponowanym przez Komisję oraz MSWiA.
9.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Sugeruje się, aby art. 16 ust. 6 otrzymał następujące brzmienie: „Kadencja członka Panelu trwa 4 lata”.*	**Uwaga nieuwzględniona.** Brak uzasadnienia dla zaproponowanego w treści uwagi okresu kadencji członka Panelu. W opinii projektodawcy długość kadencji określona w projekcie równie skutecznie zabezpiecza bezstronność i niezależność członków Panelu oraz pozwala na nabycie przez nich stosownego doświadczenia. Przekonanie to wzmacnia fakt, że projektowana ustawa nie przewiduje ograniczenia kadencyjności członków Panelu.
10.	Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie	*Proponuje się wykreślić ostatnie zdanie z art. 17, które brzmi: „Odpowiedzialność za dopuszczalność przekazania informacji ponosi jednostka przekazująca”.*	**Uwaga uwzględniona.**

Zestawienie uwag zgłoszonych w toku opiniowania projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie wraz ze stanowiskiem Ministra Sportu i Turystyki

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagi	Uwaga	Stanowisko MSiT
1.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*Projektowane przepisy dotyczące kontroli antydopingowej (art. 8 i 9 projektu) wymagają precyzyjnego określenia kategorii osób fizycznych, w stosunku do których Polska Agencja Antydopingowa będzie mogła przeprowadzać kontrole antydopingowe. Użyte pojęcie „zawodnik" bez jego zdefiniowania nie jest wystarczające, gdyż powinno ono jednoznacznie i wyczerpująco wskazywać krąg desygnatów obejmowanych tą nazwą. Zdefiniowanie to powinno zarazem nawiązywać do postanowień ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz.U. z 2016 r. poz. 176). Konieczne jest też wyjaśnienie pojęcia „podczas zawodów i poza nimi", które powinno precyzować dopuszczalny temporalny i przestrzenny zasięg kontroli antydopingowej.*	**Uwaga pierwotnie nieuwzględniona, a po ponownej analizie na późniejszym etapie prac nad projektem uwzględniona częściowo.** Pierwotnie projektodawca zająć w sprawie uwagi następujące stanowisko. Zakres podmiotowy projektowanej ustawy został określony w sposób wystarczająco precyzyjny. Pojęcia „zawodnika" i „podczas zawodów i poza nimi" należy interpretować przy uwzględnieniu treści przepisów innych ustaw oraz wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych, w ramach wykładni systemowej. Należy wskazać, że przepisy odnoszące się do obu terminów, w tym w ramach definicji dopingu w sporcie (art. 2), zadań Agencji (art. 4 ust. 1) czy przepisów karnych (w tym art. 20), funkcjonują w niemal identycznym brzmieniu w obowiązującej ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176, z późn. zm., dalej u.s.), odpowiednio w art. 43, art. 44 ust. 5 oraz art. 50. Należy podkreślić, że rezygnacja z formalnego definiowania pojęć „zawodnika" i „podczas zawodów i poza nimi" jest przemyślanym zabiegiem legislacyjnym. W uzasadnieniu do u.s. wprost wskazano, że *„odstąpiono również od zdefiniowania pojęć „kultura fizyczna", „współzawodnictwo sportowe", czy też „klub sportowy", „kadra narodowa" albo „zawodnik".* *Dotychczasowe definicje nie zawsze prawidłowo i kompleksowo opisywały rzeczywistość. Ponadto pojęcia te są powszechnie zrozumiałe, a jednocześnie trudno dostrzec potrzebę przyznania im innego, specjalnego znaczenia z perspektywy projektowanej ustawy. Pozostawienie ww. kluczowych dla sportu pojęć bez ustawowych definicji spowoduje, że regulacja będzie bardziej elastyczna, a z perspektywy przeciętnego obywatela bardziej czytelna i naturalna."* Wprowadzenie w projektowanej ustawie formalnych definicji wskazywanych pojęć radykalnie zrywałoby z przyjętą w zakresie polskiego sportu praktyką i prowadziłoby do niepotrzebnego dualizmu tożsamych pojęć w zakresie obu wymienionych ustaw. Powyższe prowadziłoby do dużych problemów interpretacyjnych. Ponadto za brakiem definicji zawodnika i zawodów na potrzeby projektowanej ustawy przemawiają względy praktyczne. Ich wprowadzenie do projektu powodowałoby konieczność zagwarantowania zgodności ich

			treści z definicjami zawodnika i zawodów, jakimi posługuje się Światowy Kodeks Antydopingowy – w związku z art. 4 ust. 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu dopingu w sporcie, a w ślad za nim również ww. konwencja. Poza zwykłymi problemami z transpozycją omawianych przepisów do prawa polskiego, które to rodzą poważne ryzyko niepowodzenia takiego zabiegu lub zarzutu ze strony Światowej Agencji Antydopingowej (WADA) odnośnie do niezgodności polskiego prawa z zasadami Kodeksu, problematyczna pozostaje również kwestia otwartego charakteru tych definicji, w szczególności w przypadku terminu „zawodnik". Proponowane w projekcie rozwiązanie opiera się zatem na już funkcjonującym w u.s., uzupełnione o możliwość dokonywania wykładni systemowej obu pojęć w oparciu o standardy międzynarodowe wprowadzone na mocy wiążących Polskę umów międzynarodowych. Zdaniem projektodawcy jest to rozwiązanie optymalne. Na późniejszym etapie prac nad projektem ustawy zdecydowano o zdefiniowaniu w jego treści okresu „podczas" i „poza zawodami".
2.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*Nie jest zrozumiałe obejmowanie art. 8 ust. 2 „osób pomagających zawodnikom". Nie są to osoby obejmowane kontrolą antydopingową stąd gromadzenie danych osobowych takich osób wymaga odrębnej podstawy prawnej. Ponadto jest konieczne zdefiniowanie nazwy „osoba pomagająca zawodnikowi", gdyż bez ustawowego określenia kręgu podmiotów mieszczących się w tej nazwie, nie będzie praktycznie możliwe gromadzenie ich danych osobowych.*	**Uwaga uwzględniona.** Dyspozycję przepisu ograniczono do zawodników.
3.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*W projektowanej ustawie powinien być ustalony sposób zbierania i gromadzenia danych osobowych zawodników i ewentualnie innych oznaczonych osób przez Państwową Agencję Antydopingową. Charakter materii wrażliwych danych osobowych wymaga regulacji rangi ustawowej nie tylko co do zakresu tych danych, ale także co do sposobu ich pozyskiwania, w tym podmiotów obowiązanych do ich udostępniania.*	**Uwaga nieuwzględniona.** Należy wskazać, że doprecyzowano w projekcie cel przetwarzania danych osobowych, wskazany w art. 8 ust. 2. Co do pozostałych uwag dotyczących przetwarzania danych osobowych, należy wskazać, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, opiniując przedmiotowy projekt ustawy, nie zgłosił żadnych wątpliwości w tym zakresie.
4.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*Uzasadnione wydaje się dodanie przepisu upoważniającego właściwego ministra do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy tryb przeprowadzania kontroli antydopingowej przez Państwową Agencję Antydopingową.*	**Uwaga nieuwzględniona.** Należy wskazać, że przesłanki i okoliczności poddawania zawodników kontroli antydopingowej, w tym ich uprawnienia, zostaną określone w ramach zasad i przebiegu kontroli antydopingowej przyjmowanych przez Agencję, w sposób zgodny z odpowiednimi przepisami Światowego Kodeksu Antydopingowego. Co warto podkreślić, materia ta nie jest kreowana przepisami prawa powszechnie obowiązującego, a przepisami międzynarodowymi ruchu sportowego, które będą miały zastosowanie bez względu na fakt istnienia w tym przedmiocie regulacji ustawowej Co więcej, określenie zasad kontroli antydopingowej w ustawie w sposób

			zgodny z postanowieniami Kodeksu wymaga z jednej strony wprowadzenia bardzo kompleksowej regulacji do projektowanego aktu prawnego (porównywalnej objętością z międzynarodowym standardem badań i śledztw WADA), co nie jest celem projektodawcy, zaś z drugiej jest rozwiązaniem mało elastycznym (standardy kontroli podlegają cyklicznym zmianom) oraz rodzącym ryzyko błędnej lub niedokładnej „transpozycji", szczególnie jeżeli wziąć pod uwagę specjalistyczny język standardów międzynarodowych w tym zakresie.
5.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*Wątpliwości budzi ustalanie organizacji i trybu prac Panelu Dyscyplinarnego w drodze regulaminu przyjmowanego przez sam Panel (art. 16 ust. 9 projektu). Wprawdzie Panel Dyscyplinarny będzie musiał działać zgodnie z wiążącą RP umową międzynarodową (art. 2 ust. 2 i art. 16 ust. 2 projektu), ale reguły postępowania przed Panelem Dyscyplinarnym oraz zasady odpowiedzialności zawodników za doping w sporcie, które nie są zapisane wprost w tej umowie powinny być uregulowane w ustawie, a co najmniej w akcie wykonawczym rangi rozporządzenia. Są to zagadnienia w istotny sposób implikujące status zawodnika, a przez to wpływające na jego sytuację życiową, w związku z czym wymagają one regulacji w akcie prawnym powszechnie obowiązującym.*	**Pierwotnie uwaga uwzględniona jedynie częściowo, a po ponownej analizie na późniejszym etapie prac nad projektem uwzględniona w całości.** Projektodawca wiele uwagi poświęcił odpowiedniemu uregulowaniu zasad działania Panelu Dyscyplinarnego w projektowanej ustawie. W wyniku uzgodnień międzyresortowych projekt w tym zakresie został uzupełniony w następujący sposób: - określono liczbę członków Panelu (art. 17 ust. 4) i wprowadzono do projektu przepis uniemożliwiający łączenie funkcji członka Panelu oraz członka Rady Agencji (art. 7 ust. 9); - wprowadzono przepis szczegółowo określający wymagania dla członków Panelu, w tym w zakresie niekaralności oraz posiadania doświadczenia w zakresie orzekania w sprawach dyscyplinarnych w sporcie (art. 17 ust. 6 projektu); - wprowadzono przepis określający przesłanki ustania członkostwa w Panelu (art. 17 ust. 17 i 18 projektu) oraz dotyczący okresu, na jaki powoływany jest w takim przypadku nowy członek Panelu (art. 17 ust. 19); - określono tryb pracy Panelu (art. 17 ust. 10-14) oraz przesłanki wyłączenia członka Panelu (art. 17 ust. 15); - uzupełnienie projekt o przepis określający wynagrodzenie przewodniczącego i członka składu orzekającego Panelu; wynagrodzenie to określono w formie ułamka przeciętnego wynagrodzenia, analogicznie do przepisów art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168, z późn. zm.). Zrezygnowano zatem z regulowania zasad działania Panelu w regulaminie..
6.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*W związku z uchylaniem art. 50 ustawy o sporcie (art. 22 pkt 3 projektu) należałoby dodać przepis przejściowy regulujący sposób zakończenia postępowań karnych wszczętych w tych sprawach przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy i niezakończonych prawomocnym wyrokiem do tego dnia.*	**Uwaga nieuwzględniona.** Prawdą jest, że projekt przewiduje uchylenia art. 50 u.s., a w miejsce uchylanego przepisu wprowadza się częściowo pokrywający się pod względem przesłanek czyn zabroniony, który różni się górnym progiem ustawowego zagrożenia karą. W opinii projektodawcy znajdą tu zastosowanie zasady przewidziane w art. 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, które w sposób kompleksowy regulują możliwe stany faktyczne na gruncie przedmiotowych przepisów.

			Artykuł 4 reguluje zasady prawa karnego międzyczasowego, rozstrzygając, którą z ustaw należy zastosować w razie zmiany ustawy po popełnieniu przestępstwa. Przepis ten nie ma jednak zastosowania w wypadku zmiany ustawy polegającej na penalizacji. Wypadek, gdy czyn był popełniony pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy niezakazującej popełnienia takiego czynu pod groźbą kary, został rozstrzygnięty w art. 1 § 1 zgodnie z zasadą nullum crimen sine lege poenali anteriori. Osoba, która dopuściła się czynu niezabronionego pod groźbą kary w chwili jego popełnienia, nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej na podstawie późniejszej ustawy.(zob. Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k. autorzy Zoll Andrzej (red.), Bogdan Grzegorz, Ćwiąkalski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz). Skoro w sposób wyczerpujący przedmiotową kwestię reguluje kodeks karny to nie ma potrzeby powtarzać tej regulacji.
7.	Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa	*W zmienianym art. 13 ust. 5 ustawy o sporcie (art. 22 pkt. 2 projektu) po wyrazach „o których mowa w art. 4” należy dodać wyrażenie „ust. 1”.*	**Uwaga uwzględniona.** Przepis art. 23 (poprzednio 22) pkt 2 projektu został przeredagowany stosownie do treści uwagi.

Centrum Usług Wspólnych
Wpł. 21 -12- 2016
RKP-104444-2016
KANCELARIA OGÓLNA
w KPRM
3

AAA175512

Warszawa, 19 gru...

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1578.2016 / 11 / ag

dot.: RM-10-170-16 z 16.12.2016 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie*, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ STANU
Konrad Szymański

Do wiadomości:
Pan Witold Bańka
Minister Sportu i Turystyki

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Departament Rady Ministrów
wpłynęło 21 -12- 2016

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A S P O R T U I T U R Y S T Y K I

z dnia

w sprawie nadania statutu Polskiej Agencji Antydopingowej

Na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy z dnia ... o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Polskiej Agencji Antydopingowej nadaje się statut, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTERSTWO

SPORTU I TURYSTYKI

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia ... (poz. ...)

STATUT POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

§ 1. Polska Agencja Antydopingowa, zwana dalej „Agencją”, jest państwową osobą prawną, działającą w szczególności na podstawie ustawy z dnia ……. o zwalczaniu dopingu w sporcie, zwanej dalej „ustawą”, oraz niniejszego statutu.

§ 2. 1. Pierwsze posiedzenie nowej kadencji Rady Agencji, do momentu wyboru Przewodniczącego Rady Agencji, prowadzi najstarszy wiekiem członek Rady Agencji.

2. W przypadku nieobecności Przewodniczącego Rady Agencji posiedzenie Rady Agencji prowadzi jego Zastępca lub inny wyznaczony przez Przewodniczącego członek Rady Agencji.

3. Dyrektor Agencji bierze udział w posiedzeniach Rady Agencji, bez prawa głosu.

4. Do udziału w posiedzeniach Rady Agencji mogą być zapraszane osoby niebędące członkami Rady Agencji, w tym przedstawiciele ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, bez prawa głosu.

§ 3. 1. Głosowania w sprawie uchwał Rady Agencji są jawne, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 21 ustawy, chyba że Rada Agencji postanowi inaczej.

2. Uchwały podpisuje Przewodniczący Rady Agencji.

3. Projekt uchwały w trybie obiegowym Przewodniczący Rady Agencji przekazuje faksem, pocztą elektroniczną lub pisemnie za potwierdzeniem odbioru.

4. Za dzień otrzymania projektu uchwały w trybie obiegowym przyjmuje się dzień potwierdzenia jej odbioru.

§ 4. 1. Z przebiegu posiedzenia Rady Agencji sporządza się protokół zawierający:

1) listę uczestników posiedzenia;
2) porządek dzienny posiedzenia;
3) treść podjętych uchwał;
4) wyniki przeprowadzonych głosowań nad poszczególnymi uchwałami.

2. Protokół z posiedzenia Rady Agencji podpisuje Przewodniczący Rady Agencji lub osoba prowadząca posiedzenie w jego zastępstwie oraz protokolant posiedzenia.

3. Protokół z posiedzenia Rady Agencji doręcza się członkom Rady Agencji.

§ 5. Rada Agencji określa na pierwszym posiedzeniu regulamin działania Rady Agencji.

§ 6. Dyrektor Agencji określa regulamin organizacyjny Agencji, w tym jej schemat organizacyjny.

§ 7. 1. W skład Agencji wchodzą w szczególności następujące piony, w ramach których działają komórki, zespoły lub samodzielne stanowiska pracy:

1) pion planowania i realizacji kontroli antydopingowej;
2) pion administracyjno-finansowy;
3) pion analityczno-śledczy;
4) pion ds. wyłączeń dla celów terapeutycznych;
5) pion edukacyjny;
6) pion do obsługi Panelu, o którym mowa w art. 16 ustawy.

2. Liczbę, nazwę i szczegółowy zakres zadań komórek, zespołów i samodzielnych stanowisk pracy funkcjonujących w ramach pionów, o których mowa w ust. 1, określa Dyrektor Agencji w regulaminie organizacyjnym Agencji.

§ 8. 1. Agencja zatrudnia pracowników w zakresie niezbędnym do wykonania jej zadań.

2. Do obowiązków pracowników Agencji należy w szczególności:

1) sprawne wykonywanie zadań określonych dla danego stanowiska pracy, zgodnie z wymogami wiedzy fachowej, należytej staranności i przepisami prawa;
2) znajomość przepisów prawa niezbędnych dla prawidłowego wykonywania zadań;
3) przedstawianie załatwianych spraw Dyrektorowi Agencji.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie nadania statutu Polskiej Agencji Antydopingowej stanowi realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia ... o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. ...).

Projektowanym rozporządzeniem nadaje się statut Polskiej Agencji Antydopingowej, która działa w formie państwowej osoby prawnej i jest nadzorowana przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej. Zastępuje ona Komisję do Zwalczania Dopingu w Sporcie w roli podmiotu odpowiedzialnego za realizację zadań w tym obszarze. Do zadań Agencji należy m.in. określanie zasad i przebiegu kontroli antydopingowej, ustanawianie reguł dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie, planowanie i przeprowadzanie kontroli antydopingowej w okresie podczas zawodów oraz w okresie poza nimi, a także szkolenie i podnoszenie kwalifikacji kontrolerów antydopingowych Agencji, przyznawanie zgody na używanie danej substancji zabronionej lub metody zabronionej przez zawodnika w celach terapeutycznych, jak również opracowywanie, wdrażanie i wspieranie programów edukacyjnych, informacyjnych i szkoleniowych w zakresie zwalczania dopingu w sporcie.

Przepisy ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie przesądzają o strukturze i zadaniach organów Agencji, do których zalicza się Dyrektora Agencji i Radę Agencji. Statut nadawany Agencji w drodze projektowanego rozporządzenia określa natomiast organizację wewnętrzną oraz tryb pracy tych organów, w tym tryb prowadzenia i protokołowania posiedzeń Rady Agencji, podejmowania przez Radę uchwał oraz organizację wewnętrzną Agencji, poprzez wskazanie wchodzących w jej skład pionów.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ...

Projektowana regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i przepisów technicznych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A S P O R T U I T U R Y S T Y K I

z dnia

w sprawie kontrolerów antydopingowych Polskiej Agencji Antydopingowej

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia ... o zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) organizację i sposób przeprowadzania szkolenia kontrolerów antydopingowych Polskiej Agencji Antydopingowej, zwanych dalej „kontrolerami”;
2) program szkolenia kontrolerów;
3) rodzaje zajęć dydaktycznych oraz ich wymiar czasowy;
4) szczegółowe warunki i tryb przeprowadzania egzaminu na kontrolera;
5) wzór certyfikatu kontrolera;
6) wzór legitymacji służbowej kontrolera.

§ 2. Szkolenie kontrolerów obejmuje zajęcia teoretyczne i praktyczne.

§ 3. Program szkolenia kontrolerów, zwany dalej „programem szkolenia”, wraz z rodzajem zajęć dydaktycznych oraz ich wymiarem czasowym określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Przed rozpoczęciem egzaminu przewodniczący komisji egzaminacyjnej, zwanej dalej „komisją”, informuje kandydata o warunkach organizacyjnych egzaminu oraz o zasadach dokonywania oceny udzielonych odpowiedzi lub wykonanych zadań.

2. Kandydat otrzymuje materiały służące do przeprowadzenia egzaminu teoretycznego opatrzone pieczęcią komisji. Uwzględnia się jedynie odpowiedzi udzielone na materiałach opatrzonych pieczęcią komisji.

3. W czasie egzaminu teoretycznego jest niedopuszczalne korzystanie z materiałów pomocniczych innych niż dostarczone przez komisję.

§ 5. 1. Część teoretyczna egzaminu polega na rozwiązaniu testu składającego się z zestawu 40 pytań. Każde pytanie zawiera cztery propozycje odpowiedzi, z których tylko jedna jest prawidłowa.

2. Czas na rozwiązanie zestawu pytań testowych wynosi 40 minut i jest liczony od chwili wskazanej przez przewodniczącego komisji.

3. Za udzielenie prawidłowej odpowiedzi na pytanie przyznawany jest 1 punkt.

4. Podstawą do zaliczenia części teoretycznej egzaminu jest uzyskanie co najmniej 32 punktów.

§ 6. 1. Zestawy pytań testowych opracowywane są przez komisję przed egzaminem.

2. Zestawy pytań testowych są przygotowywane, przechowywane i przekazywane w sposób, który zabezpiecza je przed ujawnieniem osobom nieuprawnionym.

3. Kolejność pytań w zestawach nie może się powtarzać.

§ 7. 1. Do części praktycznej egzaminu może przystąpić osoba, która uzyskała pozytywny wynik z części teoretycznej.

2. Część praktyczna egzaminu polega na udziale zdającego w:

1) symulacji kontroli antydopingowej realizowanej podczas zawodów;
2) symulacji kontroli antydopingowej realizowanej poza zawodami.

3. Wykonanie zadań, o których mowa w ust. 2, jest oceniane przez każdego członka komisji w skali od 1 do 5 punktów za każde z zadań. Maksymalna liczba możliwych do uzyskania punktów wynosi 30.

4. Podstawą do zaliczenia części praktycznej egzaminu jest uzyskanie co najmniej 24 punktów.

§ 8. Osoba, która ukończyła szkolenie kontrolerów i zdała z wynikiem pozytywnym egzamin, otrzymuje certyfikat kontrolera, którego wzór określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. Na podstawie ważnego certyfikatu kontrolerowi wydaje się legitymację służbową, której wzór określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTERSTWO

SPORTU I TURYSTYKI

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Sportu i Turystyki
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

PROGRAM SZKOLENIA KONTROLERÓW ANTYDOPINGOWYCH
POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

1. Szkolenie trwa co najmniej 24 godziny, w tym 16 godzin zajęć teoretycznych oraz co najmniej 8 godzin zajęć praktycznych.

2. Program szkolenia teoretycznego obejmuje następujące moduły i minimalny czas zajęć:

1) warunki niezbędne do ukończenia szkolenia – 1 godz.;

2) organizacja i działanie krajowego i międzynarodowego systemu antydopingowego – 1 godz.;

3) definicja dopingu w sporcie – 1 godz.;

4) procedury dotyczące przeprowadzania kontroli antydopingowej – 7 godz.;

5) prawa i obowiązki kontrolera antydopingowego – 2 godz.;

6) zasady postępowania z nieletnimi i niepełnosprawnymi zawodnikami w toku kontroli antydopingowej – 1 godz.;

7) skutki dla zdrowia stosowania dopingu w sporcie – 1 godz.;

8) odpowiedzialność dyscyplinarna za doping w sporcie – 1 godz.;

9) wyłączenia dla celów terapeutycznych – 1 godz.

3. Program szkolenia praktycznego obejmuje następujące moduły i minimalny czas zajęć:

1) rozpoznawanie naruszeń przepisów antydopingowych – 2 godz.;

2) działanie w sytuacjach krytycznych – 2 godz.;

3) zasady współpracy z organizatorami wydarzeń sportowych – 1 godz.;

4) zasady wypełniania dokumentacji kontroli antydopingowej – 2 godz.;

5) zasady przygotowania miejsca i sprzętu do przeprowadzenia kontroli antydopingowej – 1 godz.

Załącznik nr 2

WZÓR CERTYFIKATU KONTROLERA ANTYDOPINGOWEGO
POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

……
(pieczęć organizatora szkolenia)

……
(miejsce i data wydania)

CERTYFIKAT nr …… / ……
KONTROLERA ANTYDOPINGOWEGO
POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

……...
(Pan/Pani)

……...
(imię)

……...
(nazwisko)

……...
(data i miejsce urodzenia)

……...
(imię ojca)

w dniu …… ukończył/ukończyła szkolenie
kontrolera antydopingowego Polskiej Agencji Antydopingowej
i zdał/zdała z wynikiem pozytywnym egzamin z wiedzy i umiejętności praktycznych
w zakresie kontroli antydopingowej, co upoważnia do przeprowadzania kontroli
antydopingowej jako kontroler antydopingowy Polskiej Agencji Antydopingowej.
Niniejszy certyfikat traci ważność po upływie 3 lat od daty wydania.

……
(podpis przewodniczącego komisji egzaminacyjnej)

Załącznik nr 3

WZÓR LEGITYMACJI SŁUŻBOWEJ KONTROLERA ANTYDOPINGOWEGO
POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

LEGITYMACJA SŁUŻBOWA nr …….
KONTROLERA ANTYDOPINGOWEGO
POLSKIEJ AGENCJI ANTYDOPINGOWEJ

logotyp
Polskiej Agencji Antydopingowej

zdjęcie

……..
(imię i nazwisko)

KONTROLER ANTYDOPINGOWY
DOPING CONTROL OFFICER

* UPRAWNIONY DO POBIERANIA PRÓBEK KRWI
** AUTHORISED TO COLLECT BLOOD SAMPLES*

Legitymacja ważna do: ……

……
(podpis i pieczęć dyrektora Agencji)

* informacja zawarta w legitymacji służbowej, jeżeli kontroler jest uprawniony do pobierania krwi

nazwa i adres Agencji

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki w sprawie szkoleń kontrolerów antydopingowych Polskiej Agencji Antydopingowej stanowi realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 27 ustawy z dnia ... zwalczaniu dopingu w sporcie (Dz. U. poz. ...).

Projektowana regulacja odnosi się do szkoleń kontrolerów antydopingowych Polskiej Agencji Antydopingowej, a więc osób uprawnionych na podstawie przepisów 22 ust. 1 ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie do przeprowadzania kontroli antydopingowej, której celem jest pobranie od zawodnika jego próbki fizjologicznej. Poddani tej kontroli mogą być zawodnicy zarówno w okresie podczas zawodów, jak i w okresie poza nimi.

Rozporządzenie określa organizację i sposób przeprowadzania szkolenia kontrolerów, program tego szkolenia, a także rodzaje zajęć dydaktycznych oraz ich wymiar czasowy, szczegółowe warunki i tryb przeprowadzania egzaminu na kontrolera, jak również wzór certyfikatu kontrolera i jego legitymacji służbowej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem …

Projektowana regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Projektowane rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i przepisów technicznych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).